

SZTANDAR BIBLIJNY

i Zwiastun Chrystusowego Królestwa

SZTANDAR BIBLIJNY — NASZYM JEDYNYM SZTANDAREM

„Podnieście chorągiew do narodów” — Izajasz 62:10;
Izajasz 8:20; Łukasz 11:28.

„Tedy wyszedł głos z stolicy, mówiący: Chwalcie Boga naszego wszyscy słudzy jego, i którzy się go boicie, i mali i wielcy. I słyszałem głos jako ludu wielkiego, i jako głos wielu wód, i jako głos mocnych gromów, mówiących: Halleluja! iż ujął Królestwo Pan Bóg wszechmogący” — Obj. 19:5.6.

„Dziękujemy tobie, Panie Boże wszechmogący, któryś jest, i któryś był, i który masz przyjść! żeś wziął moc swoją wielką, i ująłeś królestwo; I rozgniewały się narody, i przyszedł gniew twój i czas umarłych, aby byli sądzeni, i abys oddał zapłatę sługom twoim, prorokom i świętym, i bojącym się imienia twego, małym i wielkim, i abys wytracił tych, co psują ziemię” — Obj. 11:17,18.

„Bo tak mówi Pan zastępów: Oto Ja jeszcze raz, a to po małym czasie, poruszę niebem i ziemią, i morzem i suchą; Poruszę, mówię, wszystkie narody, i przyjdą do Pożądanego od wszystkich narodów; i napelnię ten dom chwałą, mówi Pan zastępów” — Agg. 2:7,8.

„Albowiem oto Ja tworzę niebios nowa, i ziemię nową, a nie będą wspomniane rzeczy pierwsze, ani wstąpią na serce” — Izaj. 65:17.

„Lecz nowych niebios i nowej ziemi według obietnicy jego oczekujemy, w których sprawiedliwość mieszka” — 2 Piotra 3:13.

„I zatrąbił Anioł siódmy, i stały się głosy wielkie na niebie mówiące: Królestwa świata stały się królestwami Pana naszego i Chrystusa jego, i królować będzie na wieki wieków” — Obj. 11:15.

SZTANDAR BIBLIJNY

i

Zwiastun Chrystusowego Królestwa

SZTANDAR BIBLIJNY — NASZYM JEDYNYM SZTANDAREM

„Podnieście chorągiew do narodów” — Izaj. 62:10.

Izaj. 8:20; Łuk. 11:28.

RÓŻNE ZARYSY BOSKIEGO PLANU W STRESZCZENIU

ZNACZENIE WSTĄPIENIA JEZUSA DO NIEBA. DWIE OFIARY ZA GRZECH. DZIAŁANIE JEZUSA W ZADOŚĆUCZYNIENIU SPRAWIEDLIWOŚCI. UDZIAŁ KOŚCIOŁA W ZADOŚĆUCZYNIENIU SPRAWIEDLIWOŚCI. ZARYSY PRZYMIERZA SARY W PRZYMIERZU ABRAHAMOWYM. POSTĘPOWANIE KOŚCIOŁA NA WĄSKIEJ DRODZE. CIERPIENIA KOŚCIOŁA. WIELKA KOMPANIA. UPADEK CZŁOWIEKA. DOZWOLENIE NA ZŁO. DWA ZBAWIENIA. POWRÓT IZRAELA. RADOSNA NOWINA. HARMONIJNOŚĆ BIBLIJ. DLACZEGO POWINIŚMY OCZEKIWAĆ PANOWANIA CHRYSTUSA NAD ZIEMIĄ? CZY BIBLIA DAJE NADZIEJĘ KOMUKOLWIEK Z NIE ZBAWIONYCH ZMARŁYCH? CZY BIBLIA NAUCZA O DRUGIEJ PRÓBIE? POWRÓT NASZEGO PANA. TYSIĄCLECIE. ZMARTWYCHWSTANIE. RESTYTUCJA, DZIEŃ SĄDU ŚWIATA, DROGA ŚWIĘTA, POŚREDNIK NOWEGO PRZYMIERZA. NOWE PRZYMIERZE CZYNNIE WYŁĄCZNIE PO WIEKU EWANGELII. PRZYJDŹ KRÓLESTWO TWOJE. POŚWIĘCENIE.

O BJAŚNIENIA Wykresu podane w ogólnym zarysie, mimo że stanowią kompletny zbiór, nie wyczerpują wszystkich tematów zilustrowanych na Wykresie wieków. Obecnie podamy w streszczeniu różne tematy biblijne wraz z odpowiednimi wersetami dla każdego przedmiotu. Mamy nadzieję, że te streszczenia; będą przydatne dla wszystkich, zwłaszcza dla tych, którzy przygotowują wykłady, gdyż w zwięzłej i podręcznej formie podają one stosowne dowody, które w łatwy sposób mogą stanowić konspekt wykładu.

(1) Znaczenie wstąpienia Jezusa do nieba (Efez. 1:20—23; 4:8).

Już wcześniej wykazaliśmy, że piramida h na poziomie M na naszym Wykresie wieków przedstawia Jezusa jako

wieków uprzednio

Nowe Stworzenie. Piramida i na poziomie L, poziomie

doskonałej istoty duchowej, przedstawia

przedstawia zmartwychwstałego naszego Pana w Boskiej naturze.

Piramida k na poziomie K przedstawia Jezusa po Jego

wniebowstąpieniu, siedzącego po prawicy Jehowy (Ps. 110:1).

Wielkie korzyści wynikające z tego

wniebowstąpienia odniósł przede wszystkim On Sam:

gloryfikację w zakresie osoby, urzędu i czci, obejmującą Jego

powrót na miejsce poprzedniej chwały, radosne spotkanie z

Ojcem, radosne przyjęcie Go przez zastępy anielskie, objęcie

stanowiska Głównej Istoty cieszącej się łaską Bożą (Obj.

3:21), odziedziczenie przez Niego wszystkich rzeczy (Żyd. 1:2), przyjęcie od Jehowy najwyższej władzy w niebie i na ziemi, wszelkiej

SZTANDAR BIBLIJNY I ZWIASTUN CHRYSZTUSOWEJ BAZYLEI IZAJ. 62:10	
MIESIĘCZNIK	
Luty 1988	Nr 385/29 (2)
SPIS TREŚCI	
Różne zarysy Boskiego planu.....	18
Znaczenie wstąpienia Jezusa do nieba	18
Dwie ofiary za grzech.....	19
Zarysy Przymierza Sary.....	20
Cierpienia Kościoła	21
Wielka Kompania.....	21
Dwa zbawienia.....	23
Tysiąclecie.....	26
Dzień sądu świata.....	27
Przymierze Nowe po wieku Ewangelii	29
Przyjdź Królestwo Twoje.....	29

„I ZATRĄBIŁ ANIOŁ SIÓDMY, I STAŁY SIĘ
GŁOSY WIELKIE NA NIEBIE MÓWIĄCE:
KRÓLESTWA ŚWIATA STAŁY SIĘ KRÓLESTWAMI
PANA NASZEGO I CHRYSTUSA JEGO,
I KRÓLOWAĆ BĘDZIE NA WIEKI WIEKÓW”
OBJ. 11 : 15

władzy nad aniołami, Maluczkiem Stadkiem, Wielką Kompanią i Młodocianymi Godnymi oraz nad upadłymi ludźmi i aniołami w zakresie ustanawiania granic dla ich działań, i, ostatecznie, sprawowanie tej władzy.

Następnie wniebowstąpienie Jezusa przyniosło błogosławieństwa innym: Bóg zyskał w Nim wiernego Namiestnika, dobrzy aniołowie w swej służbie na rzecz Kościoła i świata zyskali w Nim Nadzorcę O' wiele znamienitszego niż Jezus jako Logos, Maluczkie Stadko, Wielka Kompania i Młodociani Godni zyskali w Nim swego Nauczyciela, Usprawiedliwiciele, Poświęciciela i Wyzwoliciele (1 Kor. 1:30). Świat - odnosi obecnie korzyści z dostępowania ograniczonych błogosławieństw, z przygotowywania przez Pana Maluczkiego Stadka wraz z Wielką Kompanią i Młodocianymi Godnymi, jako pomocnikami do jego wybawienia. Pokutujący upadli aniołowie zyskują wielkie błogosławieństwa wynikające z wniebowstąpienia Jezusa i wprowadzenia Go na urząd Wybawcy. Ostatecznie Jego wniebowstąpienie oznacza, że będzie On rozwijał swoje dziedzictwo- wieczne, udoskonalając jedną planetę po drugiej i przyprowadzając do doskonałości nowe rodzaje istot. Szczegóły na temat wniebowstąpienia Jezusa podaje E 15, str. 305—314, pt. Christ-Spirit-Covenants (Chrystus-Duch-Przymierza).

(2) *Dwie ofiary za grzech* (Żyd. 13:12, 13). Piramida g na poziomie N, przedstawia Jezusa jako ofiarę za grzech, Jego ofiarowane człowieczeństwo; a piramida h przedstawia Go jako Nowe Stworzenie, które ofiarowało to człowieczeństwo. Kościół, jako Nowe Stworzenie, jest zobrazowany w niepełnej piramidzie n na poziomie M, poziomie spółnienia z Ducha, a uwielbiony Jezus jest Tym, który kieruje ofiarowaniem człowieczeństwa Kościoła jako drugorzędną ofiarą za grzech, chociaż jako pod-kapłani, członkowie Kościoła współpracują z Mm w ofiarowaniu się. Jezus zapoczątkował ofiarowanie Kościoła w dniu zesłania Ducha Świętego' i w tym początkowym akcie ofiarowywał Kościół przez cały wiek Ewangelii. Gdy mówimy o Kościele, który wraz s Jezusem, podlegając Jemu i dzięki Niemu stanowi ofiarę za grzech nie rozumiemy, że to znaczy, iż ofiara Kościoła w znaczeniu zasługi jest niezbędna do pojednania Boga z człowiekiem, bowiem cała zasługa użyta w dziele pojednania jest wyłącznie zasługą Jezusa. Po przypisaniu jej na rzecz Kościoła, który w ten sposób został jej poczytalnym posiadaczem, ofiara Kościoła stała się niezbędna do' uwolnienia zasług Jezusa iż embargo nałożonego na nią przed sprawiedliwością, z powodu przypisania jej Kościołowi, ażeby wolna od wszelkich żądań, które nakładało na nią to embargo¹, gdy przed sprawiedliwością zabezpieczała Kościół będący w stanie ofiarowywania, ona — jednia zasługa Chrystusa — mogła być zastosowana na rzecz świata, bowiem cała zasługa (stąd musi być wolna od wszelkich nałożonych na nią restrykcji) jest niezbędna, aby uwolnić w Tysiącleciu Adama i jego rasę od wyroku śmierci.

Rozważmy obecnie niektóre wersety Pisma Świętego¹ mówiące o dwóch ofiarach za grzech, wpięć pewne dosłowne ustępy: Rzym. 6:1—11; Mar. 10:35—39; por. z Ew. Jana 18:11; Łuk. 12:50; Jana 17:18; 20:21; Mat. 16:24; Rzym. 8:10, 17, 18; 12:1; 1 Kor. 15:29—34; 2 Kor. 1:5; 4:8—11; Gal. 2:20; 6:17; Filip. 3:10; Kol. 1:24, 26; 2:11, 12; 2 Tym. 2:10—12; 1 Piotra 2:19—24; 3:14, 17, 18; 4:12—14, 18, 19. Następnie wymienimy kolejno symboliczne ustępy zaczynając od obrazujących Chrystusa: Kol. 1:27; Rzym. 8:10; 1 Kor. 12:12, 13; 15:23; Gal. 3:16, 29; Efez. 4:12, 13; Kol. 1:24; Żyd., 3:14; 2 Kor. 1:21; 1 Jana 2:20, 27. W drugiej kolejności przedstawimy wersety obrazujące kapłaństwo, gdyż Jezus z Kościołem stanowią Kapłaństwo: Żyd. 3:1; 1 Piotra 2:5, 9; Obj. 1:5, 6; 5:10; 20:6. Kapłani ci przynosili ofiary za grzech: Żyd. 5:1; 7: 26, 27; 13:10—13, por. z 3 Moj. 16; Żyd. 10:4— 10. W trzeciej kolejności przedstawimy wersety obrazujące Pośrednika: Żyd. 9:13—23. W czwartej dwie symboliczne instytucje (a) chrzest (Mat. 3:13—15) i (b) Pamiątkę śmierci (Łuk. 22:19, 20; 1 Kor. 10:16, 17; 11:24, 25; Filip. 3:10). Na koniec ilustrację rodzicielską, tak jak jest przedstawiona do Rzym. 5:12—19; 1 Kor. 15:21—29, 45—48; Iz. 9:6; 2 Kor. 11:2, 3; Efez, 5:31, 32; Obj. 19:2—8; Zach. 13:8, 4; Iz. 60:4. Po dalsze szczegóły odsyłamy czytelników do E 7, rozdz. VII.

(3) *Działanie Jezusa w zadośćuczynieniu sprawiedliwości* (Żyd. 13:12). Działanie to jest podejmowane w wieku Ewangelii i Tysiącleciu (na naszym Wykresie łuki F i G). Liczne obrazy biblijne to przedstawiają. Jezus jako Odkupiciel dostarcza zasługi okupu, która jest użyta za podstawę zaspokojenia wymagań sprawiedliwości. Przez doskonałe posłuszeństwo naturalnemu prawu (Rzym. 2:13, 14; 5:13, 18, 19) i Zakonowi Mojżeszowemu. (Mat. 5:17) Jezus udowodnił, iż ma prawo do doskonałego ludzkiego życia i związanych z nim praw życiowych (Rzym. 10:5). Jednakże On zrzekł się ich jako równoważnej ceny (1 Tym. 2:6; Mat. 20:28) za Adama i potępiony w jego biodrach rodzaj ludzki (Jana 1:29; Żyd. 2:9; 1 Jana 2:2; Rzym. 5:18, 19; 1 Kor. 15:21, 22). Przez swoją śmierć na krzyżu (Filip. 2:8) Jezus uwolnił tych, którzy podlegali Zakonowi Mojżeszowemu od dodatkowego potępienia jako skutku działania tego Prawa (Gal. 3:13; 4:4, 5; Rzym. 10:4).

Jezus (Nowe Stworzenie) jako Kapłan (3 Moj. 16:11—16; Żyd. 10:6—9, 12, 14) ofiarował swoje człowieczeństwo¹ (cielca) i użył zasługą tej ofiary (krwi) na rzecz Wybrańców wieku Ewangelii, przypisując ją im wobec Boskiej sprawiedliwości, przed zastosowaniem jej na rzecz świata. Jezus jako Orędownik (1 Jana 2:1) podobnie używa ofiary okupu, ponieważ przedkłada On swoją zasługę przed Trybunałem Boskiej Sprawiedliwości dla dobra Wybrańców jako zadośćuczynienie Boskiej sprawiedliwości. Chociaż Jezus umarł aa wszystkich, to jednak w wieku Ewangelii (łuk F: na Wykresie) przypisuje On swoją; zasługę nie światu, lecz tylko tym, którzy Go przyjmują (Żyd. 9:24; Jana

3:36; 5:24; Rzym. 3:20—26; 4:4—8; 10:4). Czyni to pod warunkiem ich ofiarowywania się (Żyd. 9:24; 10:14; Rzym. 12:1; 4:11; Jak. 2:14—28; 1 Kor. 8:11). Zasluga Jezusa była wystarczającą do zaspokojenia sprawiedliwości w sposób przypisany, Jego prawo do życia i prawa życiowe zostały bowiem przypisane Kościołowi, jak to przedstawiają: List do Rzym. 5:9, 10 i 1 Jana 2:2.

W Tysiącleciu cała zasługa będzie zastosowana (w odróżnieniu od jej przypisywania) na korzyść świata, aby wybawić go z, śmierci Adamowej i dać mu sposobność osiągnięcia życia wiecznego na ludzkim poziomie (Jana 1:29; 3: 17; Żyd. 2:9; 1 Tym. 2:5, 6; 1 Jana 2:2). Zasluga ta będzie także zastosowana za, i na korzyść, Starożytnych i Młodocianych Godnych w wieku Tysiąclecia, w wyniku czego będą mogli oni w Małym Okresie poddać się ostatecznej próbie, zanim dostąpią zmiany natury ludzkiej na naturę duchową.

(4) Udział Kościoła w zadośćuczynieniu, sprawiedliwości (Kol. 1:24; 1 Piotra 2:5). Jego ziemską posługą związana z tym zadośćuczynieniem pełniona była w wieku Ewangelii (łuk F na Wykresie). Aktywa Kościoła to przypisania zasługa Jezusa, co jest przedstawione w 1 Piotra 2:5; Rzym. 12:1. Jego ofiarą, po pierwsze, jest to czym, on jest i co posiada w zakresie swego człowieczeństwa, i po drugie, czym spodziewa się być i mieć w swym człowieczeństwie, jak tego dowodzą wersety: Rzym. 12:1; 6:6, 11; 8:10; 1 Piotra 2:5. Kapłaństwo Kościoła dowodzi tego samego. Jako Nowe Stworzenia objęte przymierzem Abrahamowym stanowią to kapłaństwo, co jest widoczne z Listu do Żyd. 9:14 i 1 Piotra 2:5. Korzyść wynikająca z ofiarowania przez nich swego człowieczeństwa nie stanowi nowej zasługi, bo Jezus dostarczył całej potrzebnej zasługi, a oni nadają się do przyjęcia tylko przez Niego (1 Piotra 2:5). W nagrodę zyskują Boską naturę (2 Piotra 1:4; 1 Jana 3: 2), Potrzeba ofiary Kościoła nie wynika z bezwzględnej, lecz z względnej potrzeby, :w tym celu, aby zastosowanie jej pod zwierzchnictwem zasługi Jezusa mogło być dokonane w przyszłym wieku na korzyść świata. Bowiem zwolnienie poszczególnych przypisań dokonywanych na rzecz, spłodzonych z, ducha — zarówno przez ofiarniczą śmierć świętych albo wymuszoną śmierć członków Wielkiej Kompanii, lub drugą śmierć świadomych grzeszników — sprawia, iż uwolniona zasługa pod zwierzchnictwem Jezusa może być zastosowana za świat, bo to jest Jego zasługa. To zastosowanie będzie dokonane przez Jezusa i Kościół, jako Najwyższego Kapłana świata, na korzyść ludzkości, za którą Oni zastosują zasługę Jezusa — obecnie-, podczas Wieku Ewangelii, przypisywaną spłodzonym z Ducha. Udział Kościoła w zastosowywaniu tej zasługi jest przedstawiony w typie przez kropienie krwią kozła (3 Moj. 16: 1-5, 16; Żyd. 7:27; 9:23; 13:13). Udział Kościoła w zadośćuczynieniu sprawiedliwości cechuje zarówno harmonijność, jak i zgodność z każdym werselem biblijnym, każdą doktryną biblijną,

z Boskim, charakterem, okupem, z celami Planu Bożego i faktami. Jako doktryna jest on tym samym zgodny z siedmioma pewnikami biblijnej interpretacji, co, nawet bez głębszego wnikania, stanowi dowód jego prawdziwości. Ponadto, jest on sfalszowany przez mszę i odpusty w systemie wielkiego Antychrysta, co daje pośredni dowód jego prawdziwości.

(5) Zarysy Sary w Przymierzu Abrahamowym (1 Moj. 12:1—3; 1 Moj. 22:18—18). Biblijne i przymierza dzielą się na dwa rodzaje: obietnice wiążące tylko jedną stroną z drugą lub innymi stronami — jednostronne, czyli bezwarunkowe przymierza oraz umowy wiążące wzajemnie dwie strony na, pewnych warunkach — dwustronne, czyli warunkowe przymierza. Oryginalnym i wszystko1 obejmującym przymierzem jest Przymierze Abrahamowe, zapisane w 1 Moj. 12:1—3. Jest ono bezwarunkowym przymierzem działającym w łączności z Jezusem i Kościołem, przedstawionych w piramidach g, h, i, k, l, n, r, s, w, i x na naszym Wykresie. Składa się ono z siedmiu części, czyli obietnic i stanowi streszczenie Planu Bożego. Wszystkie późniejsze Boskie przymierza zostały wprowadzone w życie na podstawie obietnic tego Przymierza. Jego pierwsza obietnica „uczynię cię w naród wielki” jest rozwinięta w 1 Moj. 22:16—18, gdzie pojawia się nam jako to, co nazywamy Przymierzem związanym Przysięgą, ponieważ dodana do niego jest Boża przysięga (1 Moj. 22:16; Żyd. 6:13—20). Ma ono dwa aspekty, niebiański i ziemski. Boskie obietnice odnoszące się do Chrystusa stanowią treść zarysów Sary tego Przymierza, często nazywanych Przymierzem Sary, jak jest to przedstawione w 1 Moj. 22:17, 18 i Gal. 3:16, 29: „Rozmnożę nasienie twoje, jako gwiazdy niebieskie ... a odziedziczy nasienie twoje bramy nieprzyjaciół swoich. I błogosławione będą w nasieniu twoim wszystkie narody ziemi”.

To Przymierze Sary w swej naturze w rzeczywistości jest Boską rękojmnią przymierza związanego przysięgą wobec Chrystusa (1 Moj. 22: 16—18; Gal. 3:14—18, 29; Żyd. 6:12—20; Rzym. 4:13, 14, 16). Jego celem jest Chrystus, Głowa i Ciało (Ps. 50:5; Rzym. 9:7, 8), to znaczy, ci wierni poświęceni, którzy mają udział w ofierze za grzech i dają przyzwolenie, aby te cudowne obietnice ich rozwinęły i którzy pozostają pod ich wpływem aż do śmierci. Czas działania tego przymierza rozwijającego Nasienie przypada na Wieku Ewangelii a Rozwijającym to Nasienie jest sam Bóg, który jest także Dawcą tego Przymierza (Żyd. 2:3; 6:17— 20; Gal. 3:2, 3, 5, 26—29; 2 Piotra 1:4; Obj. 5:10). Typem na zarysy Sary w Przymierzu Abrahamowym jest oczywiście Sara (Gal. 4: 21—31; Iz. 54; Rzym. 9:7—9; Dz. Ap. 3:25). Ona stanowi typ tylko tych zarysów, które rozwijają klasę Chrystusa, a nie rozwijają Wielkiej Kompanii, Starożytnych Godnych, Młodocianych Godnych i wiernych restytucjonistów. Znakiem, czyli symbolem Przymierza Abrahamowego włączając zarysy Sary, była w typie obrzeska (1 Moj. 17:9—14). W antytypie tym

znakiem jest poświęcenie (Filip. 3:3; Kol. 2:11—13). Stanem poprzedzającym wejście w Przymierze Sary jest stan usprawiedliwienia z wiary, bowiem wszyscy zaproszeni do tego przymierza muszą być najpierw usprawiedliwieni przez wiarę (Jan. 3:38; 5:24; 1 Jana 5:12; Rzym. 12:1). Celem tego usprawiedliwienia z wiary jest przypisanie Nasieniu w tym życiu wszystkich błogosławieństw Nowego Przymierza przez wiarę (Żyd. 10:14—18). Stąd Nasienie nie podlega Przymierzemu Nowemu, lecz Przymierzemu Abrahamowemu. Nagroda tego przymierza dla klasy Chrystusowej jest określona w 1 Moj. 22:17, 18 i 2 Piotra: 1:4 jako zwycięstwo w boju wskazane w ostatnim zdaniu 1 Moj. 22:17, a nagroda w znaczeniu działalności jaką wykona to Nasienie jest określona w 1 Moj. 22:18. Będzie nią obdarzenie w przyszłości dzieci Bożych na ziemi wielkimi błogosławieństwami. Więcej szczegółów na ten temat w Ter. Pr.'82, str. 88 —72, 93—96, 113—119.

(6) *Postępowanie Kościoła na wąskiej drodze* (Mat. 7:14). O postępowaniu Jezusa na wąskiej drodze pisaliśmy już w Ter. Pr.'63, str. 29. Wiele podanych tam szczegółów można także odnieść do Kościoła postępującego tą samą drogą, co zilustrowano przez niepełną piramidę n na Wykresie. Poświęcenie jest wejściem, czyli bramą prowadzącą na wąską drogę (Przyp. 23:26; Rzym. 12:1). Dokonanie takiego czynu jest bardzo trudne (Mat. 7:14). Wchodząc na tę drogę Kościół był chrzczony w Chrystusa (Rzym. 8:3; 1 Kor. 12:13; Gal. 3:28, 27; 2 Kor. 5:17). Chrzest w wodzie jest symbolem poświęcenia. Postęp na wąskiej drodze jest dokonywany, po pierwsze, przez ofiarowywanie ludzkiej woli (Rzym. 12:1; Mat. 18:24—26; Rzym. 15:1—3; 1 Piotra 2:5), po drugie, przez rozwijanie nowego stworzenia (2 Kor. 4:16; Efez. 4:24; Koi. 3:10). Dokonuje się tego przez następujące kroki: zaparcie się siebie i świata (Mar. 8:34), badanie Słowa Bożego (Rzym. 15: 4), czuwanie i modlitwę (Mat. 28:41), rozpowszechnianie Słowa Bożego (Dz. Ap. 1:8), rozwijanie charakteru w harmonii z tym Słowem (Jak. 1:22) i cierpienie wskutek lojalności wobec Słowa (1 Piotra 2:21). Wiąże się ono z trudnościami wywołanymi lojalnością wiernych (2 Tym. 3:12) i wrogością innych (1 Piotra 5:8, 9; Jana 15:18—20; Gal. 5:11). Ponoszone przez wiernych skutki tych trudności są przedstawione w 2 Kor. 4:16—18; i 1 Piotra 1:3—9. Pobudkami skłaniającymi do robienia postępu na tej wąskiej drodze, po pierwsze, są pragnienia przypodobania się Ojcu (Przyp. 12:22), po drugie, pozyskanie Chrystusa (2 Kor. 11:2), po trzecie, błogosławienie świata (1 Kor. 15:29) i, po czwarte, dostąpienie chwały (Rzym. 8:17; 2 Tym. 2:12). Końcem takiego postępowania jest życie (Mat. 7:14; 2 Tym. 2:11)1, W swych zaletach to życie, po pierwsze, jest duchowe (1 Kor. 15:41—52), po drugie, nieśmiertelne i nieskazitelne (1 Kor. 15:53, 54) i, po trzecie, Boskie (2 Piotra 1:4; 1 Jana 3:2). Korzyści wypływające dla Boga i Chrystusa są przedstawione w Rzym. 8:17 i Efez. 2:4—7, a dla świata w 1 Moj. 22:18.

(7) *Cierpienia Kościoła* (2 Kor. 1:5; Filip. 3: 10; Koi. 1:24). Są one bardzo podobne do cierpień Jezusa, jak to wykazano w Christ-Spirit-Covenants, rozdz. 3, i są znoszone w czasie, gdy Kościół jest zobrazowany przez niepełną piramidę n na poziomie M. Przyczyniły się do tego: wierność członków Kościoła jako świadków Prawdy i opozycja nieprzyjaznych Prawdzie — szatana, świata i ciała. Pierwszym rodzajem tych cierpień jest fizyczne wyczerpanie spowodowane głoszeniem i nauczaniem Prawdy, trudnościami, współczuciem, niedosypianiem, studiowaniem Słowa Bożego, czuwaniem i chorobami. Drugą formą tych cierpień jest umysłowy smutek spowodowany utrapieniami prób i pokuszeń, które przychodzą na lud Pański, oraz wieloma doświadczeniami wynikającymi z niewygód, cierpień i rozczarowań wywołanych przez tych, którzy odpadli od Pana. Fizyczna przemoc stanowi trzecią formę tych cierpień. Przez wszystkie wieki wierny lud Boży boleśnie odczuwał w mniejszym lub większym stopniu fizyczną przemoc: niekiedy ze strony motłochu, czasem ze strony trybunałów tworzonych po to, aby odebrać mu wiarę jak w przypadku Inkwizycji, a niekiedy żądań ogółu, czasami z powodu fałszywych braci. W takiej czy innej formie Kościół cierpiał wskutek fizycznej przemocy.

Duch w jakim Kościół znosił te cierpienia przejawiał każdą z wyższych pierwszorzędnych łask — wiarę, nadzieję, samokontrolę, cierpliwość, pobożność, miłość braterską i miłość bezinteresowną lub określając to zwięźle manifestował mądrość, sprawiedliwość, miłość i moc. Celem tych cierpień względem Boga jest służenie Jemu, podobnie się Jemu i sławienie Go; w stosunku do Chrystusa — służenie Mu, podobanie się Jemu i wywyższanie Go; wobec braci — udzielanie im pomocy przez poświęcanie się dla ich dobra; względem, świata — kładzenie ludzkiego życia, częściowo jako dawanie świadectwa Prawdzie; a wobec siebie — pomoc w rozwijaniu podobieństwa Chrystusowego. Wielkie korzyści wynikają z tych cierpień, bo im towarzyszą Boskie uznanie, radość ze służby i odczuwanie obecności Chrystusa. Wynikiem tych cierpień jest rozwój pewnych łask, takich jak wiara, współczucie, miłosierdzie, cierpliwość i wierność, których doskonalenie w Boskich stworzeniach jest niepodzielnie związane z cierpieniami. Tak więc posłużyły one do przygotowania wiernych do ich przyszłej pracy, zaszczytów, urzędów i dziedzictwa. Dalszymi wynikami ich cierpień było pozyskanie przez Boga Kościoła, jako Oblubienicy dla swego Syna; Syn zyskał swoją Oblubienicę; a świat jako matkę zyska Kościół, drugą Ewę, która będzie pomagać Jezusowi jako drugiemu Adamowi w odradzaniu świata w sprawiedliwości. Tak więc, ostatecznym rezultatem jest chwała Boga na wysokościach a na ziemi pokój, w ludziach dobra wola!

(8) *Wielka Kompania* (Ps. 4.5:15, 18). Ta drugorzędna klasa duchowych wybrańców jest przedstawiona przez niepełne piramidy m, t i y na naszym Wykresie. Możliwość wypadnie-

cia z klasy Maluczkiego Stadka potwierdzają 1 Kor. 9:24—27; 2 Tym. 2:5; Żyd. 4:1; 6:4—8; 10:26—29 i Jak. 5:20. Maluczkie Stadko i Wielka Kompania jako nowe stworzenia są rozwijane w wieku Ewangelii, przy czym Wielka Kompania jako klasa przy jego końcu (1 Kor. 3: 11—15; Mat. 7:24—27; 13:3—9, 18—23 por. z Łuk. 8:14; Mat. 25:1—12; 24:16—22; Iz. 66:7—9; Obj. 7:3—17; Ps. 107:10—16; Pieśni 5:1—8). Wielka Kompania stanowi duchową klasę przede wszystkim dlatego, że jest spłodzona z Ducha. Pośrednio dowodzą tego wersety biblijne i fakty, jak na przykład Rzym. 12:1; 8:10; 6:3; 1 Kor. 12:12, 13; Gal. 3:26, 27; 2 Kot. 5: 17. Także bezpośrednio dowodzą tego wersety biblijne i fakty (1 Kor. 5:5; 3:11—15; Mat. 25: 8). Ponadto, dowodzi też tego fakt, że w stosownym czasie zostaną oni zrodzeni z Ducha (1 Kor. 5:5; 3:11—15; Obj. 7:15; 19:1—9; Ps. 45:15, 16). Typy obu zarysów znajdujemy w obrazie kozła Azazela (3 Moj. 16:8—10, 20—22 por. z 1 Kor. 5:5). Beniamin, syn Racheli i brat Józefa, podobnie jest typem na tę klasę. Wielka Kompania według Obj. 7:9—17 dostąpi w Tysiącleciu zaszczytnej służby. (Więcej wersetów biblijnych dotyczących tej klasy można znaleźć w E 4).

(9) *Upadek człowieka* (Rzym. 5:12). Ludzkość znajdującą się w Adamie (zupełna piramida a na poziomie N) zilustrowano na naszym Wykresie ściegą piramidą b spadającą z poziomu N na poziom R. Najpierw rozważmy od czego człowiek odpadł, odpadł on mianowicie od obrazu i podobieństwa Bożego (1 Moj. 1:26, 27). Obraz ten nie był fizycznym obrazem, bo „Boga nikt nigdy nie widział” (Jana 1:18; 5:37), lecz składał się z doskonałych intelektualnych, artystycznych, moralnych i religijnych zalet jako takich i ze zdolności tych zalet. Stworzenie człowieka na podobieństwo Boże, znaczy stworzenie go ze zdolnościami do królowania na ziemi z jej różnorodnymi formami życia, i upoważnionego do sprawowania takiej władzy. Pierwotna doskonałość człowieka na obraz i podobieństwo Boże (1 Moj. 1:26, 27; 5 Maj. 32:4; Kaz. 7:29) jest zobrazowana przez szczytkowy obraz Boży, który widzimy w upadłym człowieku, zwłaszcza gdy wyobrazimy go sobie jako wyposażonego w te wszystkie drobiny doskonałości, które występują u poszczególnych osób. Okup (1 Tym. 2:4—6) i restytucja (Dz. Ap. 3: 19—21) także wskazują od czego człowiek odpadł, co ilustruje odpowiadający stan „onego nowego człowieka” (Efez. 4:24; Koi. 3:10).

Co przywiodło Adama do upadku? Nie przyczynił się do tego Bóg (Jak. 1:13), lecz szatan (Jana 8:44; Iz. 14:12, 13; Ezech. 28:12—19; 1 Moj. 3:4, 5) kusząc ojca Adama i matkę Ewę, w wyniku czego Ewa została zwiedziona a Adam świadomie zgrzeszył (1 Tym. 2:14; Rzym. 5:12). W co popadł człowiek? Nie popadł w wieczne męki, gdyż Pismo Święte milczy o tego rodzaju karze za grzech. Wydanie takiego wyroku byłoby sprzeczne z charakterem Bożym. Byłoby ono sprzeczne z okupem, bo Odkupiciel musiałby ponieść ten sam rodzaj kary, a my

wiemy, że Jezus nie poszedł na wieczne męki. Ostatecznie jest to sprzeczne z Pismem Świętym, które wyraźnie oświadcza, że tą karą jest śmierć (1 Moj. 2:17; 3:19; Jer. 31:30; Rzym. 1: 32; 5:12, 15, 17, 21; 6:16, 21, 23; 7:5; 8:13; 1 Kor. 15:21, 22, 156; Jak. 1:15; 1 Jana 5:16). Człowieka dosięgła kara śmierci i dotknęła go fizycznie, umysłowo, moralnie i religijnie. Dlaczego Adam upadł? Upadł, aby cała ludzkość, jego potomstwo, mogła doświadczyć zła, a następnie w stosownym czasie przeciwnego mu dobra (Rzym. 5:18, 19; 8:20, 21; 11:32). Dalsze szczegóły tej kwestii znajdują się w E 2 „Creation”, rozdz. XII.

(10) Dozwoleń na zło (Ps. 90). Ten temat szczególnie odnosi się do światów A i B na naszym Wykresie, są to bowiem okresy dozwoleń na zło. Psalm 90 jest Psalmem — Pieśnią — Mojżesza. Pieśń Mojżeszowa (Obj. 15:3) jest głównym tematem Starego Testamentu, tak jak Pieśń Baranka jest głównym tematem Nowego Testamentu. Wersety 1 i 2 tego Psalmu stanowią wstęp, 3 i 4 podają jego temat, 5—10 stwierdzają fakt istnienia zła, 11 i 12 przyczynę zła, 13—17 wyzwolenie z niego przez doświadczenie w sprawiedliwości. W wersetach 1 i 2 przedstawiony jest Autor Boskiego Planu. Werset 1 powinien być przetłumaczony następująco: O Panie, Ty byłeś mieszkaniem naszym w pokoleniu, w tym właśnie pokoleniu. Tu jest przedstawiona pierwotna doskonałość jaką cieszył się rodzaj ludzki reprezentowany w Adamie i Ewie w ich bezgrzesznym stanie. Bowiem widocznie Bóg dla żadnego człowieka pod przekleństwem nie był mieszkaniem, zanim przez spłodzenie i otrzymanie Ducha Kościół Ewangelii nie zamieszkał w Bogu (Kol. 3:3; Jana 17:21; 1 Jana 4:13, 16), Werset 2 pokazuje Boską wieczność. Przekleństwo i restytucja jako tematy tego Psalmu są przedstawione W w. 3, podczas gdy werset 4 napomyka o tysiącletnim okresie, kiedy nastąpi powrót, czyli restytucja, wspomniane w wersecie 3. Następnie w wersetach 5—10 jest podanych [piętnaście głównych rodzajów zła wynikających z przekleństwa. Dalej Mojżesz (w. 11) pyta i jednocześnie odpowiada na pytanie: Dlaczego dozwolono na zło? „Któż zna srogość [zamysł] gniewu [wyrażonego w przekleństwie] twego? albo kto bojąc się siebie zna zapalczywość twoją? [Twoje przekleństwo ciężące na rodzaju ludzkim, ma w nim wyrobić cześć dla Ciebie]”. Osobiste doświadczenie ze straszliwą naturą i skutkami złą sprawą, iż ludzkość będzie miała go dosyć. Gdy później jako przeciwieństwa doświadczy dobra, odezwie się w niej wielka miłość i pragnienie sprawiedliwości w miejsce zła, co będzie rezultatem osobistych doświadczeń z dobrem i złem. Biblia tym tłumaczy przyczynę dozwoleń zła (Rzym. 5:18, 19; 8:20, 21; 11:32; Ps. 76:10; 90:12—15; Iz. 26:16; Oz. 5:15). Krótkie zastanowienie się nad tym także to potwierdzi. Czyż dziecko, które raz się sparzyło i zdobyło wiedzę przez własne doświadczenie, nie nauczyło się unikać ognia? Wynik dozwoleń zła jest przedstawiony w w. 16 i 17. Członkowie rodzaju . ludzkie-

go modlą się o wiedzę i możliwość uczestniczenia w dziele Boskiej restytucji oraz Boskim charakterze („chwale twojej”), z dodatkowymi myślami, iż oni .niezmiennie mogą być uczestnikami w przyszłej przez Boga zorganizowanej pracy w wiekach, które nastąpią po Tysiącleciu. Dalsze szczegóły podaje Boski Plan Wieków, rozdz. 7 i E 12 The Bible, str. 298—306.

(11) *Dwa zbawienia* (1 Tym. 4:10). Ten temat odnosi się zarówno do Wieku Ewangelii {łuk F na Wykresie) jak i Tysiąclecia (łuk G). Z ogólnego punktu widzenia Boski Plan mówi o dwóch klasach: o klasie niebiańskiej i o klasie ziemskiej, o Masie Wybrańców i o klasie nie wybranych; o Jezusie i Kościele, Jego Oblubienicy, jako klasie Wybrańców oraz ludzkości jako klasie nie wybranych. Niemożliwe jest jasne zrozumienie Pisma Świętego, bez zrozumienia różnicy pomiędzy tymi dwiema klasami. Biblia w różny sposób przeciwstawia te dwie klasy: każda klasa ma odpowiednie wezwanie, jedna wezwanie wyborcze, które jest ograniczone (Rzym. 8:28—30; 1 Kor. 1:26—29; 2 Piotra 1:10), a druga wolną łaskę, która jest powszechna (Ps. 50:1, 2; Iz. 45:22, 23; Łuk. 2:10; Jana 12:32, 33; Rzym. 5:1.8, 19; 1 Tym. 2:4; 1 Jana 2:2). Istnieją dwie drogi po których te dwie klasy podróżują — pierwsza, to „wąska droga”, a druga, „droga” [„gościniec” — KJV] (Mat. 7:14; Iz. 35:8). Istnieją dwa rodzaje warunków, jeden trudny (1 Moj. 3:15; 1 Piotra 5:8, 9; Mat. 5:10—12; 24:7, 11, 12, 24; 2 Tym. 3:12; Jan 16:33) i, drugi łatwy (Ezech. 36:35; Ps. 72:7, 8, 12—14; Iz. 11:9; 25:8; 26:9; 35:10; 60:14; 62:11; Rzym. 8:21). Różne rodzaje obietnic odnoszą się do każdej z tych klas — do pierwszej niebiańskie (Mat. 5:3, 10—12; Jan 14:2, 3; 1 Kor. 15:49; 2 Kor. 5:1; 2 Tym. 4:18; Żyd. 10:32—34; 1 Piotra 1:3, 4), do drugiej ziemskie (Ps. 37:3, 9, 11, 22, 29; Przyp. 2:21; Iz. 60:21; Ezech. 37:25; Am. 9:14, 15). Dwa różne miejsca zamieszkania będą ich wiecznymi domami — dla pierwszej nowe niebiosy, dla drugiej nowa ziemia (Iz. 65:17; 86:22; 2 Piotra 3:18; Obj. 21:1). Istnieją dwa cele powrotu Chrystusa, pierwszy to zbawienie Kościoła (Iz. 35:4; 1 Tes. 4:10, 16; Jana 14:2, 3), drugi, zbawienie posłusznych ze świata (Iz. 35:8—10; Dz. Ap. 3:19—21; 15:16, 17). Dalej są dwa zmartwychwstania, jedno dla sprawiedliwych, drugie dla niesprawiedliwych — Łuk. 20:34—37 i 1 Kor. 15:40 wskazują na ich naturę a Jana 5:28, 29 (ARV) i Dz. Ap. 24:15 są wersetami, które to potwierdzają. Każda klasa w nagrodę za wierność otrzyma różną naturę, jedna naturę duchową (2 Piotra 1:4; 1 Jana 3:2), druga naturę ludzką (1 Kor. 15:45—48; Iz. 60:21; 65:17—24).

(12) *Powrót Izraela* (Iz. 11:11, 12). W związku z innym tematem przedstawiliśmy pewne zarysy tego zagadnienia jako dziesiąty cel Wieku Ewangelii, realizowany prawie przy jego końcu, zanim odrodzony Izrael (na naszym Wykresie część piramidy oznaczona literą z w polu

łuku G) stanie się w Tysiącleciu głównym narodem na ziemi. Istnieją dwa poglądy na temat powrotu Izraela, pierwszy dotyczy jego powrotu do kraju, drugi jego powrotu do łaski Bożej. Wpierw rozpatrzmy pierwszy z nich.

Powrót do ojczyzny poprzedziło rozproszenie ich między wszystkie narody i prześladowania, zarówno podczas Średniowiecza jak i w późniejszych czasach. To rozproszenie ich między narodami w wieku Ewangelii zostało przepowiedziane w 3 Moj. 26:33—39; Jer. 16:13—16; 30:11 i Oz. 3:4. Spustoszenie ich ziemi i miast zostało przepowiedziane w 3 Moj. 26:31—35, 43; 5 Moj. 29:22, 24, 27; Iz. 17:4—6; Jer. 4:20, 26—28; 12:4—7, 10—13; 19:8; Am. 3:14; 5:3, 5; 7:8, 9; Mich. 1:6; Mat. 1,1:20—23; Łuk. 10:12—15; 21:24. Proroctwa te całkowicie się spełniły. Do niedawna owa ziemia była wyludniona i praktycznie nie zamieszkała przez Izraelitów — jej urodzajność bardzo zmalała i została, spustoszona. Do powrotu pobudza Izraelczyków ich religia, patriotyzm, prześladowania ich w różnych krajach, potrzeba znalezienia stałego i bezpiecznego miejsca zamieszkania, obudzona świadomość narodowa, przywrócenie żyzności glebie i podjęcie na nowo działalności gospodarczej. Dostrzegamy jak to wszystko urzeczywistnia się po części dzięki indywidualnym i zbiorowym wysiłkom podejmowanym przez Żydów w Palestynie, np. w ich kolonizacji oraz masowej imigracji. Wskazują na to proroctwa: Jer. 16:14—18; 30:4—8, 18-22; 31:4—14, 21, 23—25, 27, 28, 35—40; 32:36, 37; 33:7, 10, 11; Ezech. 36:1—15, 24—38; 37:1—28; Oz. 3:4, 5; Am. 9:14, 15. Wersety te nie mogą odnosić się do ich powrotu z Babilonu, ponieważ ogłaszają powrót z północnych ziem, podczas gdy Babilon jest położony na wschód od Palestyny. Przepowiedziane siedem czasów (7 X 380 lat) lub 2 520 lat karania (3 Moj. 26:18, 21, 24, 28) trwało od 607 roku p.n.e. do 1914 roku n.e. Szczególnie po roku 1914 daje się zauważyć niezwykle wzmożoną działalność w tym zakresie. W rzeczywistości już od 1890 roku syjonizm oddziaływał politycznie na swoich członków, aby powracali do kraju i liczba powracających szybko- wzrasta.

Następnie rozważymy przywrócenie Izraela do Pańskiej łaski. Utracił on ją z powodu swojego uporu i pychy, które osiągnęły punkt kulminacyjny z odrzuceniem Chrystusa. W 3 Moj. 26:14—45 Mojżesz podał znamienne proroctwo o zapowiedzianym przez Boga karaniu za przekroczenie Jego przymierza. Ozeasz 3:4, 5; Mat. 23:27—39; Łuk. 19:42; Rzym. 11:10, 11, 25 także wskazują na utratę przez nich łaski Pańskiej. Jednakże, według Pisma Świętego ich zaślepienie i niełaska nie miały trwać wiecznie (3 Moj. 26:40—45; Ps. 102:14—18; Iz. 40:1, 2; Ezech. 16:60, 63; Rzym. 11:25—32). W harmonii z tymi proroctwami jak i faktem, iż żyjemy w czasie, w którym należy spodziewać się ich wypełnienia, możemy zauważyć, że przemija zaślepienie i uprzedzenie Żydów do Jezusa. Mimo że Żydzi wcześniej byli zawziętymi wrogami Jezusa, obecnie wielu z nich uznaje Go za największego proroka. Dostrzegamy rozpow-

szechnianie pośród Żydów Nowego Testamentu w wersji hebrajskiej, nie sekciarską znaczną ewangelizację mającą na celu uświadomienie ich, co do popełnionego błędu, polegającego na odrzuceniu Jezusa i jednocześnie dopomożeniu im w zrozumieniu, że On jest przepowiedzianym w Starym Testamencie Mesjaszem. Dobroczynne skutki wynikające z przywrócenia Izraelowi łaski Pańskiej są przedstawione w Rzym. 11:12, 15, 16; Ezech. 16:46—63. Więcej szczegółów na ten temat podaje E 12 The Bibie, str. 387—377 i „Przyjdź Królestwo Twoje”, rozdz. 8.

(13) *Radosna Nowina* (Łuk. 2:10). Ta radosna nowina była zwiastowana w okresie zaznaczonym przez łuk F na Wykresie wieków. Zwiastunem jej nie był ani upadły anioł, ani człowiek, lecz dobry anioł, stosownie - upełnomocniony. Ta nowina nie jest kombinacją radosnych i smutnych wiadomości, lecz jedynie nowiną radosną. Jej uniwersalne błogosławieństwa były obiecane w Przymierzu Abrahamowym (1 Moj. 12:3; 18:18; 22:18). Obejmują one usunięcie z wszystkich ludzi Adamowego wyroku śmierci (Jana 1:29; 3:15—17; Żyd. 2:9; Rzym. 5:19; 8:21; 11:26; 1 Tym. 2:4; 4:10; 1 Jana 2:2; Tyt 2:11; Obj. 22:3), oświecenie wszystkich (Ps. 98:2; Iz. 25:6, 7; 9:18, 24; 35:5; 40:5; 52:10; Jer. 31:34; Jana 1:9; 1 Tym. 2:4), radość wszystkich (Łuk. 2:10), pociągnięcie wszystkich do Chrystusa (Jana 12:32), „Skłonienie wszystkich kolan przed Chrystusem i uznanie Go przez wszystkich (Filip. 2:9—11; Efez, 1:10; Kol. 1: 20; Iz. 45:23; 2:2; Ps. 22:29).

Ograniczone błogosławieństwa tej radosnej nowiny są ofiarowane wszystkim ludziom (Obj. 22:17; Iz. 45:22). Obejmują one przymierze (Żyd. 8:8—12), przebaczenie grzechów (Rzym. 5:18; Jer. 31:34; Mar. 3:28, 29; Mat. 12:31, 32), Ducha świętego (Joel 2:28; Dz. Ap. 2:17) i przywileje drogi świętej (Iz. 35:8, 6, 9). Błogosławieństwa te warunkowo- będą osiągnane tylko na podstawie posłuszeństwa (Dz. Ap. 3:23). Nie dostąpią w pełni ich wszyscy, lecz tylko wierni (Ps. 22:28—30; Ps. 86:4; Iz. 2: 2, 3; 35:6, 9, 10; 51:11; 1 Tym. 4:10; Obj. 5:13).

(14) *Harmonijność Biblii* (2 Tym. 2:15). Streszczenie niniejsze podejmuje temat istnienia pozornych sprzeczności między niektórymi wersetami biblijnymi, które jednak po wnikliwym rozpatrzeniu okazują się zgodnymi ze sobą. Weźmy jako pierwszą pozorną sprzeczność, trwałość niebios i ziemi (Kazn. 1:4; Ps. 148:1— 8) a ich zniszczenie (Mat. 24:35; Obj. 20:11). Harmonię zauważamy wówczas, gdy obserwujemy różnicę pomiędzy literalną ziemią (1 Moj. 1:10—12, 28; Żyd. 11:38; Jak. 5:17) i niebiosami (1 Moj. 1:1, 8, 14, 20; Jak. 5:18), a symboliczną ziemią (Mat. 5:13; 1 Moj. 6:11—13; 9:11) i niebiosami (Dan. 12:3; Jud. 13; Obj. 9:1; 12:1; 21:1; 2 Piotra 3:7, 10, 12, 13). Druga pozorną sprzeczność to dozwoleństwo na zło (Rzym. 8:20; 11:32) a doskonały charakter Boży (Ps. 25:7, 8; Jer. 9:24; Obj. 15:3). Harmonijność znajdujemy w przyczynie dozwoleństwa złego (Rzym. 8:20; 11:32, zobacz streszczenie nr 10). Trzecią pozor-

ną sprzecznością jest wybór (2 Tes. 2:13; Jak. 2:5) a wolna łaska (Jan 3:16, 17; Żyd. 2:9; Obj. 22:1). Harmonijność znajdujemy stosując każdy zestaw wersetów biblijnych do właściwego wieku. Duch Święty jest udzielany Wybrańcom w tym wieku a nie wybrani: otrzymają go w przyszłym wieku (Joel 2:28, 29).

Czwarta pozorną sprzeczność to ziemskie rodzaje zła (Dz. Ap. 14:22; Żyd. 10:32—34; 2 Kor. 11:23—27) i ziemskie błogosławieństwa (Ps. 37: 3, 9, 34, 38; Przep. 2:21; Iz. 65:21, 22; Ezech. 36:28—30) dla sprawiedliwych. Harmonijność znajdujemy rozpoznając różnicę pomiędzy warunkami wieku Ewangelii (2 Tym. 3:12) a warunkami wieku Tysiąclecia (Ps. 72:7). Piąta pozorną sprzeczność: poginęli (Rzym. 2:12) a jednak zostali zbawieni (Rzym. 11:26; 1 Tym. 2:4; 4:10). Na harmonijność wskazuje Rzym. 5:18, 19 i 1 Tym. 2:4—6 — wszyscy zostali zbawieni od Adamowego1 potępienia, lecz nie na wieki. Szósta: cierpienia za grzechy dziedziczne (2 Moj. 20:5; Rzym. 5:12) a nie cierpienie za nie (Ezech. 18:4, 20). Zharmonizujmy te dwie grupy wersetów stosując pierwszą do rodzaju ludzkiego pod przekleństwem a drugą do ludzkości w warunkach Tysiąclecia (Jer. 31:29, 30; Ezech. 18:2, 3). Siódma: zbawienie jest trudno osiągnąć (Mat. 7:14) i łatwo (Iz. 35:8). Harmonijność można dowieść przez 'wykazanie, że wersety te stosują się do różnych wieków (Jan 11:25, 26). Dalsze szczegóły podaje The Bibie, E 12, str. 698—702.

(15) *Dlaczego powinniśmy oczekiwać panowania Chrystusa nad ziemią?* (1 Kor. 15:25, 26). Chrystus jako Król jest przedstawiony przez piramidę x na Wykresie wieków (łuk G). Panowanie Chrystusa uzasadniają: zaspokojenie potrzeb rodzaju ludzkiego (Rzym. 8:21, 22) — fizycznych, umysłowych, moralnych i religijnych; wywyższenie sprawiedliwych, którzy byli gnębieni (Iz. 35:4; Ps. 37:7—11; 75:11; 107:41; Mat. 25:37, 46); obalenie imperium szatana, które panowało nad światem z okropnymi skutkami — zostanie ono całkowicie unicestwione (Dan. 12:1; Mat. 24:21; Iz. 25:7; Obj. 11:15); wymierzenie sprawiedliwości rodzajowi ludzkiemu (Iz. 26:9; Jer. 23:5, 6; Mat. 10:42; 12: 36); ukrócenie zła i potrzeba wprowadzenia dobra (1 Kor. 15:24—26; Obj. 20:1—3; 21:4,5); umożliwienie wszystkim skorzystania z śmierci Chrystusa, gdyż umarł On za wszystkich (Żyd. 2:9; Jan 1:29; 12:32; 1 Jana 2:2) mimo, iż obecnie nie wszyscy z niej korzystają, co potwierdzają obserwacje i historia — stąd dokonać tego może tylko Jego panowanie; danie światu sposobności uzyskania zbawienia (1 Tym. 2:4—6; Rzym. 5:18, 19; Ps. 22:28—30; 1 Kor. 15:21 —28; Filip. 2:8—11); przeprowadzenie restytucji posłusznych (Dz. Ap. 3:18—21); wypróbowanie rodzaju ludzkiego czy nadaje się- do życia wiecznego (Obj. 20:7—9); wydanie i wykonanie ostatecznego wyroku (Mat. 25:46). Za wszystko to Bóg będzie- wielbiony (1 Kor. 15:28). Dalsze szczegóły na ten temat i dwa następne w The Millennium.

(16) *Czy Biblia daje nadzieję komukolwiek z nie zbawionych zmarłych?* (1 Tym. 2:4), Na Wykresie wieków są oni przedstawieni przez niezupełne piramidy b, d, e, p, q, u, i v. Odpowiadamy twierdząco, po pierwsze, z powodu obietnic Bożych (1 Moj. 12:3; 18:18; Iz. 60:14, 15; 29:18, 24; Łuk. 2:10, 34; Jana 1:9); po drugie, Okupu (Jana 12:32, 33; Rzym. 5:18,19; 1 Tym. 2:4—6); po trzecie, odpuszczalności wszystkich grzechów z wyjątkiem grzechu przeciwko Duchowi Świętemu (Mar. 3:28, 29; Mat. 12:31, 32); po czwarte, z racji reformowalności charakterów większości zmarłych, biorąc pod uwagę charakter Boży i Okup (Obj. 15:3, 4); po piąte, celu wyboru (Rzym. 11:25—32); po szóste, podwójnego doświadczenia dla ludzkości (Rzym. 8:20, 21; 11:32; 5:18, 19); i po siódme, faktów dotyczących tej sprawy (Ezech. 16:46—68).

(17) *Czy Biblia naucza o drugiej próbie?* (Jan 12:32). Biblia uczy, iż będzie druga próba dla Adama, lecz dla nikogo więcej z jego rasy. Żaden potomek Adama, z wyjątkiem spłodzonych z Ducha, nie miał dotąd pełnej sposobności uzyskania życia 'wiecznego. Jednakże Pismo[<] Święte dowodzi, że to wszystko, co stanowi sposobność zbawienia zostanie udostępnione wszystkim ludziom w okresie zaznaczonym przez łuk G. na naszym Wykresie. Wyrok śmierci zostanie zdjęty (Rzym. 11:26; 5:19; Jana 3:17; 1 Tym. 2:4); wszyscy zostaną oświeceni (1 Tym. 2:4; Jana 1:9) i poddani korzystnemu 'wpływowi przybliżającemu do Chrystusa (Jana 12:32); wszelkie kolano skłoni się i każdy wyzna, że Chrystus jest Panem ku chwale Boga Ojca (Filip. 2:9—11; Iz. 45:22, 23; Ps. 22:30). Błogosławieństwa będą zaoferowane wszystkim (Rzym. 5:18; Joela 2:28) — niektórzy zareagują na nie zgodnie z tym co powiedział Iz. 35:5, 9, 10. Następne tematy również uczą, iż wszystkim dana będzie jedna pełna próba: cel powrotu naszego Pana (Iz. 35:4—6; Dz. Ap. 3:19—21; 15:16, 17; Dan. 7:13, 14); cele Tysiąclecia (Ps. 22:28—30; Iz. 25:6—9; 1 Kor. 15:21—26); tożsamość Tysiąclecia i Dnia Sądu (2 Tym. 4:1; Łuk. 22:29, 30; Abd. 21; Ps. 72:1—4); cel Dnia Sądu (Jan 5:21—31); stopniowe zdejmowanie przekleństwa (Obj. 21:3—5; 22:1—3; Ozeasz 13:14; 1 Kor. 15:54—57); oraz urzędowe imiona Jezusa i Kościoła: Zbawiciele {Abd 21}, Kapłani (Żyd. 3:1; 1 Piotra 2:5, 9; Obj. 1:6; 5:10; 20:6), Królowie (Obj. 19:16; Rzym. 5:17; 2 Tym. 2:12; 1 Piotra 2:5—9; Obj. 1:6; 5:10; 20:4, 6), Prorok, czyli Nauczyciel (Dz. Ap. 3:22, 23, 21; Jana 1:9); Ojciec i Matka (Iz. 9:6; 1 Kor. 15:45; Obj. 19:7—9; 21:9, 10, por. z Iz. 66:10—14); Pierwiastki (1 Kor. 15:20; Rzym. 8:23; Jak. 1:18; Obj. 14:4) i Nasienie Abrahamowe (1 Moj. 22:18; 28:14; Dz. Ap. 3:25; Gal. 3:16, 29; 4:28; Rzym. 9:7, 8).

(18) *Powrót naszego Pana* (Dan. 7:13, 14; Dz. Ap. 1:11). Ten temat odnosi się do- żniwa wieku Ewangelii (łuk F na naszym Wykresie), w którym zaczyna się wiek Tysiąclecia (łuk G). Znaczącym, dotyczącym, tego tematu, błędem jest postmilenaryzm, tj. nauka głosząca, iż Chrystus wraca, aby przejąć nawrócony świat, którym przez tysiąc lat rządził Kościół w ciele. Nauka

ta jest błędna gdyż, po pierwsze, żaden werset Pisma Świętego o tym nie mówi, po drugie, sprzeciwia się on tym ustępom biblijnym, które napominają lud Pański, aby czujnie oczekiwał na powrót Pana, gdyż nikt przed czasem nie będzie! znał dnia ani godziny kiedy to nastąpi (Mat. 24:42—44; 25:13; Mar. 13:32—37; Łuk. 12:35—40); po- trzecie, żadne polecenie nakazujące nawrócenie świata w tym wieku nie było wydane, minio- iż Jezus oświadczył, że Ewangelia będzie głoszona całemu światu na świadectwo (Mat. 24:14) i polecił uczniom pozyskiwać naśladowców spośród wszystkich narodów, nie tylko Żydów (Mat. 28:19, 20; Dz. Ap. 17:30); po czwarte Biblia mówi, że zło będzie przeważać w nienawróconym świecie, w czasie powrotu naszego Pana (Ps. 2:1—12; Mat. 13:30, 39; 24:24; Łuk. 18:8; 1 Tym. 4:1; 2 Tym. 3:1—8, 13; Jak. 5:3—6; 2 Piotra 3:3, 4; Obj. 11:18, 19; 19:11—21); po piąte, zmniejszenie się wpływu biblijnych wzorców i sekularyzacja Kościoła jest widoczna wszędzie tam, gdzie głosi tę naukę; po szóste, liczba pogan wzrasta siedemdziesiąt raz; szybciej niż nawróconych pogan; po siódme, liczba i środki będące do dyspozycji chętnych działaczy i zwolenników są niewspółmierne do .postępu dzieła nawracania pogan; po ósme, w pozostającym do dyspozycji czasie, niemożliwe jest dokonanie tego, gdyż tak wielkie przedsięwzięcie wymagałoby setek lat realizacji, podczas gdy wiele znaków i prorocत्व wskazuje, że żyjemy już w czasie drugiego adwentu Jezusa. Tymczasem Pismo Święte uczy, iż Powrót Pański jest przedmilenijny, że jego celem jest przeprowadzenie dzieła restytucji, włączając nawrócenie świata (Dan. 7:13, 14; Iz. 35:4—10; Sof. 3:8, 9; Dz. Ap. 3:19—21; 15:16, 17; 2 Tes. 1:10; Żyd. 9:28, por. z Rzym. 8:19, 21; Ps. 22:28—30; 72:1, 7—14; 1 Kor. 15:21—26; Rzym. 14:9; Filip. 2:8—11). Więcej wersetów na temat celów Powrotu Pańskiego znajduje się w konspekcie nr 15.

Powrót naszego Pana jest niewidoczny dla naturalnych ludzkich oczu (choć jest widoczny dla oczu zrozumienia). Pewne ustępy biblijne uczą tego wprost (1 Tym. 6:16; Jan 14:19), także przywodzi to na myśl Jego przyrównany do złodzieja powrót (1 Tes. 5:1—5; 2 Piotra 3:10; Obj. 16:15); niewidzialność niebiańskiej części Królestwa (Łuk. 17:20, 21); ignorancja świata, co do Jego wtórej obecności (Mat. 24:37—39, por. z Łuk. 17:26—30); cichy, bez ostentacji i nieznanym światu sposób Jego odejścia, mogący obrazować sposób Jego powrotu (Dz. Ap. 1:11); sposób Jego objawienia się przyrównany do jasnego świecenia słońca (Mat. 24:27); widzenie Go tylko przez umysłowe postrzeganie (Obj. 1:7, por. z Żyd. 2:9; Mat. 23:38—39; 26:64; 1 Tym. 8:16; Jana 14:19) i rozumowanie świętego Pawła (2 Tes. 1:9), które byłoby nieudolne, gdyby spodziewał się fizycznie 'widzialnego drugiego adwentu. Co więcej, właściwe metody interpretacji Biblii, jak również rozum i fakty sprzeciwiają się pogładowi, że Jego powrót będzie widoczny dla naturalnych oczu.

Niewidzialność naszego Pana w czasie Jego powrotu jest dodatkowo dowiedziona przez sa-

mą naturę tego wydarzenia, tzn. od czasu swego zmartwychwstania On nie pozostaje dłużej istotą ludzką, lecz duchową, z konieczności będącą w posiadaniu takiego ciała, które jest niewidoczne dla naturalnego wzroku. Po pierwsze, tego dowodzą Wprost ustępy biblijne (1 Kor. 15:45; 2 Kor. 3:17; 5:16; 1 Piotra 3:18); po wtóre dowodzi tego fakt, iż święci, których ciała w zmartwychwstaniu są upodobniane do Jego ciała (1 Jana 3:2) otrzymują duchowe ciała (1 Kor. 16:42—44, 48, 49, 51—54; Filip. 3:21); po trzecie, odziedziczenie przez Niego Królestwa niebiańskiego, którego ludzka istota odziedziczyć nie może, chyba, że odda swoje człowieczeństwo i stanie się duchową istotą (1 Kor. 15:50, por. z Żyd. 2:14; Mat. 16:17; Gal. 1:16; Jana 3: 5—8); po czwarte fakt, że obecnie jest On wyższy w randze od aniołów (Żyd. 1:3—5; Efez. 1: 20—22; Filip. 2:9—11); po piąte przyjęcie przez Niego ludzkiej natury tylko w tym celu, aby mógł umrzeć jako nasz wybawiciel dający okup (Żyd. 2:9); po szóste dowodzi tego fakt, że byłby On wiecznie zdegradowany w zakresie natury, gdyby przyjął w zmartwychwstaniu z powrotem swoją ludzką naturę, pozostając tym samym niższym od aniołów (Żyd. 2:9, zob. także Jana 1:14; 2 Kor. 8:9; Filip. 2:5—8; Żyd. 2:14, 16—18); po siódme, ponieważ fakt, iż oddał swoje człowieczeństwo jako cenę okupu za nas (Mat. 20:28, 1 Tym. 2:5, 6; Jan 6:51), dlatego nie odebrał go z powrotem; po ósme, doskonałość charakteru Bożego daje gwarancję, że Bóg nie wycofa swojej obietnicy z wiążącą przysięgą, iż Jezusowi udzieli niebiańskiej natury (1 Moj. 22: 16, 17; Gal. 3:16; Żyd. 6:17—20); po dziewiąte, rozwój charakteru Jezusa jako nowego stworzenia przebiegający różnymi etapami (Żyd. 2: 10; 5:8, 9; Koi. 3:1—4) od spłodzenia do narodzenia z Ducha (zobacz Boski Plan Wieków, str. 391, 392); po dziesiąte piastowanie obecnie przez Niego urzędu Zbawcy Kościoła, a w przyszłości posłusznych ze świata, którego to urzędu ludzka istota nie jest w stanie pełnić; po jedenaste, piastowanie urzędu Boskiego Namiestnika, który nie może być pełniony przez ludzką istotę (1 Kor. 8:6; Mat. 28:18; Efez. 1:20—23; Filip. 2:9—11; 3:21; Kol. 1:15—19; Żyd. 1:3—5; Obj. 5:11—13); po dwunaste, fakt Jego licznych po zmartwychwstaniu objawień w różnych ciałach (Jana 20:14—18; Łuk. 24:13—31; Mar. 16: 12, itd. por. z 1 Jana 3:2). Te rozważania dowodzą, że Jezus nie wyszedł z grobu, jako ludzka istota, lecz jako duchowa i dlatego jest niewidzialny podczas swojego powrotu. Szczegóły na temat Powrotu Pana podaje Boski Plan Wieków, rozdz. 6 i The Millennium a na temat sposobu Jego Powrotu, Nadszedł Czas, rozdz. 5 i The Millennium.

(19) *Tysiąclecie* (2 Piotra 3:7, 8). Zakreśla je łuk G na Wykresie wieków. Najpierw podamy pewne świadectwa ze Starego Testamentu 1 Moj. 12:3; 18:18; 22:18; Ps. 2:8; 22:28—30; 72; Dan. 2:44, 45; 7:13, 14, 18, 22, 27; Iz. 2:1—4; 9:6, 7; 11:6—11; 25:6—9; 32:1; 35:8—10; Ezech. 37:23—25; 36:24—3.8; Mich. 4:1—4; Jer. 23:5, 6; 33:14—16; Joela 2:28, 29, 32; Am. 9:14,

15; Abd.21; Sof. 3:8, 9; Agg. 2:8—10; Zach. 8:20—23; Mai. 4:1—3. Następnie przytoczymy pewne świadectwa z Nowego- Testamentu, z których pierwszym będzie nasz przewodni tekst 2 Piotra 3:7, 8, a potem Mat. 6:10; 19:26; 25:32; Łuk. 1:31, 32; 2:31, 3!2; 12:32; 19:11—15; 22:29, 30; Jana 18:36; Dz. Ap. 1:6, 7; 3:19—21; 15:16, 17; 1 Kor. 15:21—28; Rzym. 8:17; 14:9; 2 Tym, 2: 10—12; 4:1; Filip. 2:9—11; Jak. 2:5; Obj. 1:5, 6; 2:26, 27; 3:21; 5:9, 10; 11:15; 20:4—6, 7—9; 21:5. Zobacz także The Millennium.

(20) Zmartwychwstanie (1 Kor. 15:21—23; Dz. Ap. 24:15). Ten temat wiąże się z końcem wieku Ewangelii (łuk F na naszym Wykresie) i z wiekiem Tysiąclecia (łuk G). Rozważmy, po pierwsze, okoliczności poprzedzające zmartwychwstanie, tj. upadek Adama spowodowany jego nieposłuszeństwem oraz rodzaju ludzkiego w nim przez dziedziczenie, z doskonałości w grzech, niedoskonałość i śmierć (Rzym. 5:12— 19; 1 Kor. 16:21, 22), także wykupienie z tego stanu przez ofiarę i sprawiedliwość Chrystusa (1 Tym. 2:5, 6; Rzym. 5:15—19; 1 Kor. 15:21, 22). Po wtóre, rozważmy naturę zmartwychwstania rozpatrując najpierw znaczenie tego słowa, czyli samego aktu; ono nie oznacza jedynie wzbudzenia z 'umarłych, w przeciwnym bowiem razie Jezus nie byłby pierwszym zmartwychwstałym (1 Król 17:22; 2 Król. 13:21; Mat. 9:18, 25; Jana 11:43, 44; Dz. Ap. 26:23; 1 Kor. 15:20; Obj. 1:5); słowo zmartwychwstanie (greckie anastasis) odniesione do ludzkości oznacza raczej stopniowe powstawanie, krok po kroku, z upadłego stanu do doskonałości wyobrażenia Bożego jaką posiadał Adam zanim, upadł (1 Kor. 15:21, 22; Łuk. 20:35, 36; Filip. 3:10, 11; Dz. Ap. 24:15; 23:6; 26:6—8).

To pogrzebane ciało nie ma powstać (1 Kor. 15:35, 37), lecz ten „umarły”, ta osoba, dusza (1 Kor. 15:35, 36; Ps. 16:10; Dz. Ap. 2:31; Ps. 89:49). Rozpatrzmy sytuację kanibalizmu: ludożercy jadają i przyswajają sobie części ciał innych ludzi i gdyby przy wzbudzeniu wskrzeszone były ciała, które zostały pogrzebane, to ludożercy otrzymaliby swoje ciała z powrotem; co byłoby z tymi, których ciała zjedzone i przyswojone stały się częściami ciał ludożerców? Tak więc dostrzegamy absurdalność poglądu, że pogrzebane ciało zostanie wskrzeszone i zarazem widzimy rozumność doktryny biblijnej o zmartwychwstaniu zmarłych, czyli osób, dusz. Jako trzecie rozważmy zagadnienie różnych rodzajów zmartwychwstań i jako pierwsze zmartwychwstanie Kościoła. Kościół zmartwychwstały jest przedstawiony jako piramida r na naszym Wykresie. Jego zmartwychwstanie jest nazwane pierwszym zmartwychwstaniem (Obj. 20:6; 1 Tes. 4:16, 17; 1 Kor. 15:41—44, 49— 53; Rzym. 6:1—11; 8:23; Jak. 2:5; Obj. 14:1—5) w Boskiej naturze (2 Piotra 1:4; 1 Jana 3:2). Następna według kolejności zmartwychwstanie Wielka Kompania (Obj. 7:9—17; Ps. 45:15,16) w duchowej naturze, potem Starożytni i Młodociana Godni (Żyd. 11:40), którzy także mają udział w „powstaniu żywota”, zmartwychwstaniu sprawiedliwych (Jana 5:28,29; Dz. Ap. 24:15),

ale na poziomie doskonałej ludzkiej natury (Wielka Kompania i Godni są przedstawieni odpowiednio w częściach piramidy oznaczonych literami y i z pod Chrystusem — x). Cieleśny Izrael (włączony do części piramidy pod literą z), przedstawiony przez część piramidy oznaczonej literą W, zmartwychwstanie (Ezech. 16:53,55, 60—63; Jer. 31:31—40) razem ze światem (1 Kor. 15:23) na poziomie ludzkiej doskonałości. Zmartwychwstanie świata, zmartwychwstanie niesprawiedliwych, jest dowiedzione przez bezpośrednie oświadczenia (Jana 5:28,29, ARV; Dz. Ap. 24:15; Iz. 25:6—8); przez okup, który gwarantuje wszystkim sposobność dostąpienia zmartwychwstania; przez tożsamość Dnia Tysiąclecia i Dnia Sądu (2 Tym. 4:1; Łuk. 22:29, 30; Abd. 21; Ps. 72:1—4); przez cel wyboru Nasienia (1 Moj. 12:3; 18:18; 22:18) i fakty dotyczące tej sprawy (Ezech. 16:46—63). Szczegóły podaje Life-Death-Hereafter i Nowe Stworzenie, rozdz. 17.

(21) *Restytucja* (Dz. Ap. 3:19—21). Jest procesem, który przywróci ludzkości (części piramidy oznaczone literami W i z pod łukiem G) obraz Boży utracony przez Adama dla siebie i potomstwa. Jehowa to obiecał wykazując, po pierwsze, że przekleństwo zostanie zdjęte (Obj. 21:4, 5; 22:1—3; Iz. 60:18; 65:16, 19); po wtóre, że liczne cechy obrazu Bożego zostaną przywrócone (Jer. 31:33, 34; Iz. 66:14; Obj. 21:3; Mich. 4:4; Iz. 11:6—8); po trzecie, że obraz Boży zostanie w całości przywrócony (Dz. Ap. 3:19—21; Rzym. 8:21; Iz. 60:21; Ps. 72:6, 16), Co więcej, gwarantuje ją okup (1 Tym. 2:4—6; Rzym. 5:18, 19; Jana 12:32, 33), Ponadto wymagają jej fizyczne, umysłowe, moralne i religijne potrzeby rodzaju ludzkiego (Rzym. 8:22), które doprowadzą rodzaj ludzki do doskonałości.

Restytucja składa się z ziemskich błogosławieństw (Iz. 35; 61:4—11), takich jak ziemskie mieszkanie (Ps. 115:16; Przyp. 2:21, 22) i ziemskie warunki (Am. 9:14, 15). Ona obejmuje drogę świętą, oferując posłusznym ludzką doskonałość (Iz. 35:8). Warunki, które temu będą sprzyjały są podane u (Ezech. 34:27; Ps. 72:7, 8; Iz. 11:9; 26:9; 60:14, 15; 62:12; Rzym. 8:21). Przedstawiają też ją biblijne typy, jak np. Jubileusz (3 Moj. 25:8—55). Urzędowe imiona nadane Jezusowi i Kościołowi dowodzą, że będzie ona ofiarowana wszystkim — zobacz streszczenie (17). Szczegóły podaje Boski Plan Wieków, rozdz. 6 i The Millennium.

(22) *Dzień Sądu świata* (Dz. Ap. 17:31). Jest to okres również zaznaczony łukiem G na naszym Wykresie. Nie jest to jedynie dzień, w którym świat będzie sądzony (Dzień Sądu Ostatecznego), bo dla tych, którzy go będą przechodzić dzień ten, czyli proces sądenia oznacza, po pierwsze, pouczenie, przeszkolenie (Ps. 19:8—12; 25:8, 9; 106:3; Iz. 33:5; 42:1—4; por. Mat. 12:18—20; Iz. 56:1, 2; 59:4, 8—11, 13—15; Ezech. 22:2; Mat. 23:23; Kol. 2:16), po wtóre próbowanie (Ps. 26:1—3; 139:23, 24; Jer. 11:20; 20:12; 2 Tes. 1:4, 5), po trzecie, karanie w celu zachęcenia do poprawy (Iz. 26:9;

1 Kor. 11:31, 32; Łuk. 12:47, 48) i ostatecznie wydanie wyroku (Mat. 7:1, 2; Jana 7:24; 5 Moj. 1:16; Ps. 17:2). Ten dzień nie jest dniem dwudziestoczegodzinny, jak wielu sądzi, lecz dniem tysiącletnim. To jest oczywiste, gdyż, po pierwsze, niemożliwe jest dokonanie dzieła Dnia Sądu w ciągu dwudziestu czterech godzin, po drugie, z powodu różnego znaczenia słowa dzień w Biblii (jak również w potocznej mowie), np. obejmuje on cały okres stwarzania (1 Moj. 2:4), czterdziestoletni pobyt Izraela na puszczy (Ps. 95:7—10; Jer. 31:32), Wiek Żydowski (Iz. 65:2; Rzym. 10:21), Wiek Ewangelii (2 Kor. 6:2; Żyd. 3:13, 15; 1:1, 2), czas gniewu przy końcu wieku Ewangelii (Iz. 61:2; Ps. 110:5; Sof. 1:14—18; Obj. 6:17) i Wiek Tysiąclecia (Iz. 11:10; 25:9); po trzecie, bezpośrednio świadczy o tym Pismo Święte, (2 Piotra 3:7—12) i po czwarte, Dzień Sądu jest tożsamym z Tysiącleciem (Obj. 20:4, 6), co wnosimy z (2 Tym. 4:1; Łuk. 22:29, 30; Mat. 19:28; Abd. 21; Jer. 23:5, 6; 33:14—16; Iz. 32:1; Ps. 72:1—4). Z powyższych przyczyn Dzień Sądu nie jest dniem dwudziestoczegodzinny, lecz dniem trwającym tysiąc lat, w którym powraca Chrystus, wzbudza umarłych, wybawia ich z przekleństwa i oferuje restytucję. A zatem jest to dzień Zbawienia, a nie Dzień Sądu Ostatecznego.

Ów Dzień Sądu poprzedzały inne dni sądu, po pierwsze, dzień sądu w Edenie, w trakcie którego upadli Adam i Ewa, po drugie, dzień sądu Starego Testamentu, kiedy to Bóg poddał wybranych Starego Testamentu próbie, co do ich wiary i posłuszeństwa i, po trzecie, wiek Ewangelii jako dzień sądu Kościoła (2 Tes. 1:4, 5; 1 Piotra 4:17). Potrzeba dnia sądu świata leży w tym, że jak wszyscy zgrzeszyli w Adamie, gdy upadł on podczas pierwszego dnia sądu, tak w Jezusie wszyscy zostali odkupieni i dlatego musi być ustanowiony jeszcze jeden okres w którym świat mógłby mieć sposobność poprzez procesy sądu otrzymać życie od Chrystusa Dawcy Życia, Zbawiciela (Dz. Ap. 17:31; Rzym. 5:15, 18, 19; 1 Kor. 15:21, 22). Głównym Sędzią świata będzie Jezus (2 Tym. 4:1), drugim w randze, Maluczkie Stadko (1 Kor. 6:2), trzecim Wielka Kompania, czwartym Starożytni i Młodociani Godni (Iz. 32:1). Postacie i działania sędziów izraelskich, którzy wybawiali lud od nieprzyjaciół i przynosili mu pomyślność (np. Sędz. 3:7—11), są typami postaci i działań Sędziów Tysiąclecia. Dzień Sądu świata poprzedza dzień wielkiej radości (Ps. 96:10—13; 98). Dalsze szczegóły podaje Boski Plan Wieków, rozdz. 8 i The Millennium.

(23) *Droga Święta* (Iz. 35:8). Droga ta w przeciwieństwie do wąskiej ścieżki (drogi prywatnej) jest drogą publiczną, otwartą dla wszystkich. Droga święta jest drogą publiczną, na której ludzkość będzie miała sposobność kroczyć według zasad świętości, gdy dostąpi błogosławieństw restytucji podczas Tysiąclecia (łuk G< na naszym wykresie). Wiemy, że droga ta nie jest otwarta we wieku Ewangelii, bo, po pierwsze, inna droga, wąska ścieżka prowadzą-

ca do życia (Mat. 7:14) jest otwarta w tym czasie, po drugie warunki panujące w czasie jej otwarcia będą całkiem odmienne (Iz. 35:8, 9) od warunków wieku Ewangelii i, po trzecie, nie zaistniały jeszcze pewne wydarzenia, które mają nastąpić przed jej otwarciem, mianowicie skompletowanie wybrańców wieku Ewangelii, zakończenie czasu ucisku i ustanowienie Królestwa. Ta droga jest nieodzowna, po pierwsze, z powodu obietnicy Bożej (Iz. 35:8); po wtóre okupu Chrystusa (Jana 12:32, 33; Rzym. 5:18, 19); po trzecie cierpienie Kościoła (Iz. 60:14, 15); po czwarte potrzeb świata (Rzym. 8:22).

Oświecenie, którego się na tej drodze dostępuje jest indoktrynacją Prawdy (Iz. 29:18, 24; 35:5; Jana 1:9). Nauka ta jest zrozumiała (Iz. 35:8; Jer. 31:34) i bogata (Iz. 11:9; 35:7) w charakterze. Ta droga będzie prowadziła do sprawiedliwości, zniesie skutki przekleństwa (Iz. 61:4) i przyniesie restytucję (Ezech. 36:35; Iz. 35:1, 2). Towarzyszyć jej będą: zniszczenie wszystkich złych instytucji (Obj. 20:1—3; Ps. 72:9) i ustanowienie wszelkich dobrych instytucji sprzyjających naprawie ludzkości (Ps. 72:8). Grzech i błąd stopniowo zostaną zlikwidowane (Iz. 25:7, 8); sprawiedliwość stopniowo będzie ustanawiana (Ps. 72:7; Iz. 60:21) a Prawda wszędzie będzie wywyższona (Iz. 11:9; 29:18, 24). Przekleństwo z jego brzemieniem zostanie usunięte z drogi (Rzym. 8:21). Smutek ustanie i będzie przywrócona radość (Iz. 35:10), ustana wojny i zapanuje powszechny pokój (Ps. 46:10; 72:7; Iz. 2:4; 9:7). Natomiast grzesznicy, którzy są obecnie wywyższani będą poniżeni (Ps. 37:34—38), podczas gdy sprawiedliwi obecnie gnębieni i prześladowani zostaną wywyższeni (Ps. 72:7; Iz. 60:14, 15). Fałszywi nauczyciele i fałszywe kościoły zostaną zniszczone (2 Piotra 2:1; Obj. 2:20—23), a prawdziwi nauczyciele i prawdziwy Kościół ustanowiony (1 Kor. 6:2, 3); złe narody zostaną zniszczone (Iz. 60:12), a sprawiedliwe otrzymają pomoc (Gal. 3:8; Obj. 15:4); biednym nie będzie się dłużej pogardzać (Ps. 72:12—14; 107:41). Każdy będzie miał swoje własne mieszkanie i żaden dziedzic nikogo nie wywłaszczy (Iz. 65:22; Mich. 4:4); nikt nie będzie pracował na próżno (Iz. 65:23). Wszystkim zapewni się powodzenie we wszelkich przedsięwzięciach (Iz. 60:17; 65:23), Nieprawość zostanie zniesiona (Ps. 107:42) i nastanie obfitość sprawiedliwości (Iz. 61:11).

Teraz powiemy coś o podróżujących na tej drodze, którymi będą wszyscy ludzie (Ps. 98:3; Iz. 40:5; Jana 1:9; 1 Tym. 2:4). Ograniczoną podróż odbędą ci, którzy się nie zreformują, gdyż zostaną skazani na śmierć jako przekłeci grzesznicy przy końcu stu lat, albo jako ci, którzy nie dopełnili swoich dni dobrymi uczynkami — przy końcu tysiąca lat (Iz. 65:20; 35:8; Jer. 31:29, 30; Ezech. 18:4, 20; Dz. Ap. 3:23; Obj. 20:7—9). Podróżujący tą drogą uczyć się będą Słowa Bożego (Iz. 35:5), głosić Słowo Boże (Iz. 35:6; Ps. 107:22) i praktykować je (Iz. 35:6; Ezech. 36:25, 27). Celem tej

drogi będzie restytucja (Dz. Ap. 3:19—21; Rzym. 8:21; Iz. 60:21 i Ps. 72:6, 16). Zatem widzimy, że droga święta będzie najodpowiedniejszą drogą dla ludzkości. Po szczegóły odsyłamy do Boskiego Planu Wieków, rozdz. 11.

(24) Pośrednik Przymierza Nowego (Żyd. 9: 13—23). Nowe Przymierze jest nowym porozumieniem pomiędzy Bogiem i cielesnym Izraelem, które zostanie zawarte na początku wieku Tysiąclecia (łuk G na naszym Wykresie) i, w ramach którego Bóg zamierza przyjąć z powrotem ludzkość do- swojej łaski. Jego Pośrednikiem jest nie tylko- Jezus, ale cały Chrystus, Głowa i Ciało (5 Moj. 18:15, 18, 19; Iz. 49:7, 8, por. z 2 Kor. 6:2; Mal. 3:1; 2 Kor. 3:6; Żyd. 9:13—23; 7:22; 8:5, 6; 12:18—24; 1 Tym. 2:5; Łuk. 22:19, 20; 1 Kor. 11:24, 25; 10:16, 17). Zadaniem Pośrednika jest zawarcie Nowego Przymierza i danie poręczenia (Jer. 31:31—34) oraz zawarcie umowy między Bogiem i cielesnym Izraelem, w celu błogosławienia całego świata. Obydwie strony nie ufają sobie i bez wspomnianych przesłanek nie weszłyby w związek przymierza.

Podczas Wieków Ewangelii Jezus wraz z Kościołem wypracowali pieczęć przymierza; Jezus faktycznie dostarczył zupełnej zasługi przez ofiarowanie na śmierć swojego doskonałego ciała, życia, prawa do życia i związanych z nim praw życiowych — na które na rzecz Kościoła zostało nałożone embargo, aby Kościół mógł stać się ofiarą możliwą do przyjęcia przez Boga (1 Piotra 2:5; Żyd. 13:15, 16) — które wcześniej nie mogą zostać zwolnione z tego embargo, aby zapieczętować Nowe Przymierze, aż Kościół zakończy swoją ofiarę. W wieku Ewangelii członkowie Kościoła służyli Nowemu Przymierzemu (2 Kor. 3:6), posuwali naprzód jego sprawę czterema sposobami: po pierwsze, kładli swoje życie w celu wytworzenia jego pieczęci; po wtóre, rozwijali charaktery, aby byli zdolni zarządzać w ramach zabezpieczeń owego Przymierza, gdy zacznie ono wchodzić w życie; po trzecie, udzielali pomocy swoim braciom, aby mogli czynić to samo; po czwarte, potępiali świat dla grzechu, sprawiedliwości i nadchodzącego sądu (Jana 16:8—11), przez co świat w pewnym sensie został lepiej przygotowany do zawarcia tego przymierza. Na początku wieku Tysiąclecia Pośrednik poręczy za świat Bogu przez danie Jemu zasługi swojej ofiary czyniąc zadość Boskiej sprawiedliwości, obiecując karać nieposłusznych aż do ich naprawy i skazywać na śmierć niepoprawnych grzeszników. Ów Pośrednik będzie też światu ręczył za Boga udzielając stopniowo przez tysiąc lat (Iz. 26:9; 2 Piotra 3:8) swego ludzkiego prawa do życia wraz z jego prawami życiowymi posłusznym przez stopniowe podnoszenie ich z niedoskonałości do doskonałości. Zabezpieczenia przymierza zostaną dostosowane do potrzeb i możliwości człowieka. Znamiennym, dziełem Pośrednika będzie zniszczenie tych nieposłusznych, którzy odrzucają błogosławieństwa przymierza. On także zniesie zły stan społeczny a na jego miejsce ustanowi dobry wiecznie trwający stan społeczny, ucząc ludzi żyć w zgodzie

w tym stanie, pobudzając ich Słowem Bożym, opatrnościowo pomagając im przez zaspokajanie ich potrzeb, karząc za nieposłuszeństwo i podnosząc posłusznych. Tak więc przy końcu tysiąca lat przymierze to będzie całkowicie zrealizowane a Chrystus jako Wielki Pośrednik przekaże Bogu ludzkość związaną z Nim przymierzem, na dalszą próbę, która nastąpi w Małym Okresie. Po dalsze szczegóły na temat Nowego Przymierza odsyłamy czytelników do *Christ-Spirit-Covenants* (E 15), str. 723—736; *Ter. Pr.* '63, 11—16.

(25) Przymierze Nowe czynne wyłącznie po wieku Ewangelii (Jer. 31:29—34; Łuki G i M). Jako dowody przedstawiamy następujące: po pierwsze, jak dowiedziano w poprzednim streszczeniu, pośrednik jest niezbędny między dwiema nie ufającymi sobie stronami. Nauczanie, że Jezus jest Pośrednikiem pomiędzy Bogiem a Kościołem wybieranym podczas wieku Ewangelii, jest niedorzeczne. Znaczyłoby to, że ani Bóg, ani Kościół nie ufają sobie. Po drugie, dwie ofiary za grzech, Jezusa i Kościoła, pieczętują Przymierze Nowe (Żyd. 9:13—23) i wobec tego Pośrednik stanowi Głowę i Ciało i z tego powodu Przymierze Nowe nie może zostać zawarte zanim człowieczeństwo całego Pośrednika nie umrze (Żyd. 9:16, 17 — Diaglott). Po trzecie, zbiorowość Pośrednika (5 Moj. 18:15—18 — zobacz poprzednie streszczenie). Po czwarte, Przymierze Nowe działa w warunkach odmiennych od warunków Wieku Ewangelii, z których dziesięć jest przedstawionych u Jer. 31:29—34. Po piąte, przymierze obowiązujące w czasie Wieku Ewangelia jest przymierzem łaski, jednak nie bez uczynków (Rzym. 4: 13—16; Gal. 3:14; Ps. 50:5), podczas gdy Przymierze Nowe jest przymierzem uczynków, chociaż przez pewien czas nie bez łaski (Obj. 20:12, 13; Ezech. 18:5, 9, 11—13, 19—27). Po szóste, Przymierze Nowe, będące antytypem Przymierza Zakonu, nie może działać dopóki to ostatnie nie zostanie zniesione, co jeszcze w zupełności nie nastąpiło (Żyd. 8:13; Gal. 4:30; 2 Kor. 3:13; Rzym. 7:4—6). Po siódme, Przymierze Nowe, będące antytypem Przymierza Zakonu, nie mogłoby działać zanim to ostatnie nie przestałoby działać, podczas gdy Przymierze Łaski, działające w wieku Ewangelii, obowiązywało 430 lat przed Przymierzem Zakonu (Gal. 3: 17—29). Po ósme, Przymierze działające podczas Wieku Ewangelii oferuje swym wiernym Boską naturę i niebo (Rzym. 8:5; Kol. 3:3, 4; 2 Piotra 1:4; Filip. 3:20, 21; Jana 14:2. 3; 1 Tes. 4:17; 2 Kor. 5:1, 2, 8; 1 Kor. 15:42—54), podczas gdy Przymierze Nowe oferuje swym wiernym doskonałe człowieczeństwo i rajske warunki na ziemi (Jer. 31:22—40; Ezech. 36: 24—38; 37; Ezech. 18, por. w. 3 z Jer. 31:29—34; Iz. 60:21). Dziewiąte, usprawiedliwienie z wiary niezależnie od jakichkolwiek uczynków, poczytalnie zapewnia usprawiedliwionym te wszystkie błogosławieństwa, które Przymierze Nowe przez uczynki przyzna faktycznie posłusznym w czasie jego działa-

nia (Jana 3:36; 5:24; 1 Jana 5:12; Obj. 21:3— 5; Żyd. 10:14—18). Dziesiąte, w wieku Ewangelii usprawiedliwienie z wiary sprawia, że przy poświęceniu dana osoba staje się N odpowiednią do wejścia w Przymierze Abrahamowe, a poświęcenie takie jest antytypem obrzeski związanej z tym, przymierzem (1 Moj. 17:7—9; Koi. 2:10—12; Rzym. 4:10, 11, 13, 14, 16; Gal. 3:22), podczas gdy poświęcenie Przymierza Nowego jest antytypem poświęcenia pod Przymierzem Zakonu. Jedenaste, potomkowie Ketury występują jako typy klas błogosławionych pod Przymierzem Nowym razem z potomkami Agary (Iz. 60:8, 7). Dwunaste, podczas wieku Ewangelii wszystkie nowe stworzenia znajdowały się w tym samym Przymierzu co Jezus — w zarysach Przymierza Sary związanej z Przysięgą (Gal. 3:14—17, 26—29; 5:21— 31; Rzym. 9:7—9; Żyd. 6:12—20). Z tego też powodu nie mogły być rozwijane przez Przymierze Nowe, gdyż nie zostało ono nawet poręczone (Żyd. 7:22), nie mówiąc już o działaniu, zanim Jezus nie umarł na Kalwarii. Trzynaste, inauguracja Przymierza Nowego jako antytypu inauguracji Przymierza Zakonu następuje po wieku Ewangelii (Żyd. 12:18—29). Czternaste, przytoczone dowody są w harmonii z sobą, ze wszystkimi ustępami Pisma Świętego i doktrynami, z Boskim charakterem, okupem, ofiarami za grzech, celami Pisma Świętego i faktami. Dalsze szczegóły podaje *Ter. Pr.* '35, 51—76.

(26) Przyjdź Królestwo Twoje (Mat. 6:10). W całym Piśmie Świętym znajdują się bardzo wyraźne wzmianki na temat Królestwa — tylko w Nowym Testamencie jest ich ponad 150. Obecnie słowo królestwo zwykle oznacza jakieś terytorium, państwo lub naród pozostający pod panowaniem króla lub królowej. W Biblii ono także oznacza królewskiego władcę lub władców (2 Moj. 19:5, 6 por. z Mat. 21:43; 1 Piotra 2:9; Obj. 1:5, 6; 5:10), albo władzę mocą której król lub królowa panuje (1 Kor. 15:24; Łuk. 22:29; Jana 18:36; Dan. 4:31; 7:14, 18, 27). Tak więc wyrażenia „Królestwo Boże” i „Królestwo niebieskie” prawie niezmiennie odnoszą się do królewskich władców, Jezusa i Jego wiernego Maluczkiego Stadka, którzy będą reprezentować Jehowę w wykonywaniu Jego władzy jako Jego Namiestnicy. Te wyrażenia także stosują się do nich z pozycji dwóch form istnienia: pierwszej, podczas ziemskiego życia w stanie embrionalnym, gdy znosili cierpienia i opozycję ze strony diabła, świata i ciała (Mat. 11:12 por. z Dz. Ap. 1:4:22; 2 Tym. 2:10—12; 3:12; Mat. 16:19, por. Dz. Ap. 2:14; 11:13, 14; Kol. 1:13; 1 Kor. 4:8); drugiej, podczas ich niebiańskiego istnienia, w stanie ich narodzenia, czyli panowania w wielkiej mocy i chwale (Łuk. 21:31; 22:29, 30 por. Mat. 19:28; 2 Tym. 4:1; Jak. 2:5; 2 Piotra 1:10, 11; Obj. 2:26, 27; 3:21; 5:10; 20:4— 6, por. 1 Kor. 15:23—26, 42—44, 51—54 i 1 Tes. 4:16, 17; Dan. 7:13, 14, 18, 22, 26, 27; można by tu zacytować jeszcze wiele innych wersetów Starego Testamentu). Nominalny, cielesny Izrael, typiczne Królestwo Boże, jest także niekiedy nazwany królestwem (Mat. 8:12;

1 Kron. 17:14; 28:5; 2 Kron. 13:8). Także w ten sposób wyrażenie to jest użyte względem nominalnego Izraela duchowego jako nominalnego Królestwa Bożego (Mat. 13:31—33).

Następnie prześledzimy tworzenie klasy Królestwa. W celu stworzenia tej klasy Bóg używa takich środków jak: swego Ducha (1 Piotra 1:22; 1 Kor. 6:11), Słowa (1 Piotra 1:22—25; 2: 2; Jana 17:17) i Opatrzności (Rzym. 8:28, 35—39; Żyd. 12:5—13)7 Każdy członek tej klasy ma swój udział w procesie tworzenia, po pierwsze, przez poświęcenie się Bogu, stawanie się umarłym dla siebie i świata a żywym dla Boga (Rzym. 12:1; Kol. 3:3) i, po wtóre, przez, zachowanie stanu poświęcenia się (Rzym. 12:2; 6:2—11; Kol. 3:1, 2; 1 Piotra 1:14—18; 2:11; 4:1—3). Stwarzanie tej klasy jest przedstawione przez symbol rodzenia istoty ludzkiej: Bóg jest Ojcem (Jak. 1:18), Przymierze Sary jest matką (Rzym. 9:7—9; Gal. 4:22—31), w której łonie (obietnice) dokonuje się spłodzenie, ożywienie, wzrost, wzmocnienie, równoważenie i udoskonalenie nowego stworzenia jako embrionu. Potem następują narodziny w pierwszym zmartwychwstaniu — Kol. 1:18; Obj. 1:5; Jana 3:5—8. Po dalsze szczegóły dotyczące spłodzenia i narodzin z Ducha odsyłamy do Boskiego Planu Wieków, str. 389—394, edycja z 1986 roku. Przez zrodzenie z Ducha klasa Królestwa staje się klasą istot duchowych, w tej samej naturze, która posiada nasz Pan — w naturze Boskiej (1 Kor. 15:42—54; 2 Piotra 1:4; 2 Kor. 4:16—5:4; Filip. 3:20, 21; Kol. 3:4; 1 Jana 3:2). Od tej chwili będąc Jemu podobni są niewidoczni dla ludzkiego wzroku — zobacz streszczenie (18). Zobacz także Łuk. 17:20, 21. By zilustrować niewidzialność tego duchowego Królestwa, możemy podać jako przykład królestwo szatana, w którym wraz z upadłymi aniołami panuje on nad ziemią aż do końca tej dyspensacji (Mat. 12:24—28; Łuk. 4:5—7; Jana 14:30; 16:11; 2 Kor. 4:4; Efez. 2:2; 6:11, 12).

Nadchodzące Królestwo składa się z dwóch części, pierwszej niewidzialnej, części niebiańskiej — stanowi ją Jezus wraz z wiernym Kościołem i Wielką Kompanią — zobacz streszczenie (8) — jako podrzędną szlachtą na poziomie istot duchowych; drugiej, widzialnej części ziemskiej, Starożytnych i Młodocianych Godnych, przedstawicieli niewidzialnego Królestwa (1 Moj. 13:14, 15; Dz. Ap. 7:5; Żyd. 11: 39, 40; Ps. 45:17; Mat. 11:11; Joela 2:28). Obie części są wzmiankowane oddzielnie i odmiennie (Iz. 2:3; 32:1; 62:1, 2; Joela 2:32; Ps. 107:32; 1 Moj. 22:17, 18; Łuk. 13:28—30). Celami nadchodzącego Królestwa są: po pierwsze, ostateczne zniszczenie pośród ludzi wszelkich złych rzeczy i wpływów (Żyd. 2:14; Obj. 20:10; 21:8) i wprowadzenie pośród nich wszelkich dobrych rzeczy i wpływów (Obj. 21:3—8; 22:1—5; Mich. 4:5). Plan Boży, charakter, ćwiczenie i władza klasy Królestwa, ustrój społeczny oraz nagrody i kary tego wieku złożą się na realizację owych celów. Obietnice Boże, przysięgi, ofiara okupowa Chrystusa i wywyższenie przyniosą chwalebne wyniki (1 Moj. 22:16—18; 4 Moj. 14:21; Iz. 45:22, 23; 53:11; Jana 12:32, 33; Rzym. 5:

18, 19; 1 Tym. 2:4—6). Wszyscy nie wybrani żyjący bądź zmarli staną się poddanymi tego Królestwa z chwilą jego ustanowienia (Obj. 15: 3, 4; Ps. 98:1—4; 22:28—30; Iz. 25:6—8; 1 Kor. 15:54—57; Rzym. 14:9; Filip. 2:9—11) i dostąpią przywileju restytucji w swym wielkim dniu sądu — zobacz streszczenie (21) i (22). Wszyscy powinniśmy pragnąć jego nadejścia przez wzgląd na Ojca i Syna, Kościół i świat. Powinniśmy przygotować się na jego nastanie przez, czynienie swego powołania i wybrania pewnym, udzielając pomocy innym, by podobnie postępowali, świadcząc światu o jego zbliżaniu się. Dalsze szczegóły podaje Boski Plan Wieków, rozdz. XIV, i The Millennium.

(27) Poświęcenie (Rzym. 12:1). Mieliśmy już pod uwagę poziom M na naszym Wykresie wieków, poziom spłodzonych z Ducha z usytuowanymi na nim piramidami h, n i m, które przedstawiają kolejno Jezusa, Małuczkie Stadko i Wielką Kompanię, wszystkich, którzy poświęcili się podczas wieku Ewangelii i w rezultacie zostali spłodzeni % Ducha. Przy końcu obecnego wieku istnieje jeszcze jedna klasa poświęcających się, Młodociani Godni, którzy chociaż są poświęceni nie są spłodzeni z Ducha i nie są pokazani jako klasa oddzielna na Wykresie wieków. Jednakże, skoro są poświęceni poniższe w zasadzie stosuje się do nich.

Najpierw zapytamy, czym jest poświęcenie? Jest to odłączenie się od spraw przeciętnych i zwykłych i poświęcenie się Bogu (Rzym. 12:1). Można tego dowieść przez rozpatrzenie postawy osób poświęconych: w czasach starotestamentowych Izrael był poświęcony Bogu przez odłączenie od pogan i wejście z Nim w związek przymierza. Lewici byli poświęceni Panu w ich odłączeniu się od zwykłych Izraelitów i całkowite oddanie się Panu (4 Moj. 8:16), a kapłani z kolei byli odłączeni od zwykłych Lewitów i jeszcze ściślej oddani Bogu, jako ci, którzy mieli sprawować ofiary. W Nowym Testamencie mamy przykłady w Jezusie (Żyd. 10:7, 9), Apostołach i innych w ich odłączeniu się od przeciętnych i zwykłych dążeń życiowych i zupełnym oddaniu się Bogu i Jego służbie. Ponadto poświęcone rzeczy potwierdzają naszą definicję: sabbat był dniem, odłączonym od reszty tygodnia i przeznaczonym dla Pana. Naczynia ze świątynicy były odłączone od zwykłych naczyń używanych przez Izraelczyków i były tylko używane w służbie na rzecz przybytku i świątyni. Bezgrzeszność jest niewłaściwą definicją poświęcenia, co jest wykazane w 1 Jana 1:8; Gal. 5:17; 2:11.

Następnie zapytujemy, kto jest zaproszony do poświęcenia się? Odpowiadamy: nie świat ani głównie ci już poświęceni, lecz usprawiedliwieni „bracia” o których mówi Apostoł do Rzym. 12: 1. Ci wcześniej poświęceni są zaproszeni do poświęcenia się w znaczeniu codziennego odnawiania tego poświęcenia, tak jak nasz umiłowany brat Jan Edgar uczył na swoim łożu śmierci mówiąc: „Codziennie odnawiaj swoje przymierze poświęcenia i codziennie staraj się je wykonywać”. Z czego poświęcenie się składa?

Ono składa się przede wszystkim z oddania tego co stanowi ludzkie wszystko Bogu i przyjęcia Jego woli w miejsce swojej, (a) w samozaparcu (Mat. 18:24) i wyrzeczeniu się świata (Mar. 10:37—39) i również z (b) rozmyślania o Słowie Bożym (Ps. 119:97; 2 Tym. 2:15), (c) czuwania, (d) modlitwy (Mat. 26:41; Kol. 4:2), (e) głoszenia Słowa Bożego (2 Tym. 4:2), (f) praktykowania go (Jak. 1:22) i (g) cierpienia z powodu wierności temu Słowu (2 Tym. 2:12).

Jakie są cechy tego poświęcenia? Apostoł w Liście do Rzymian 12:1 używając słowa „żywą”, tj. energiczną, wskazuje na moc jako przymiot charakteru manifestowany w związku z poświęceniem się. Przez słowo „świętą” wskazuje na miłość, bo miłość stanowi rzeczywistego ducha świątobliwości; a przez słowo „przyjemną” wskazuje on na sprawiedliwość, bo dzięki zasłudze naszego Pana Jezusa czyniącej nas sprawiedliwymi w oczach Bożych, nasze ofiary są możliwe do przyjęcia przez Niego. Słowo „rozumną” wskazuje na mądrość. Tak więc widzimy, że przedstawione w tym wersecie poświęcenie mówi o tych samych czterech wielkich przymiotach charakteru, które przejawiają się w Boskim charakterze.

Dlaczego ludzie powinni się poświęcać? Dlatego, że wszystko zawdzięczają Bogu (Mat. 22: 37), należąc do Niego z powodu stworzenia i odkupienia. Ono uczi Boga (1 Piotra 4:11), dźwignie ich samych oraz innych (1 Kor. 6:9—11) i przewyżczy zło (Rzym. 12:19—21).

Czy poświęcenie jest możliwe? Jest możliwe, ale nie zależy od naszej własnej mocy, lecz mocy, której Pan nam udziela przez swego Ducha, Słowo i Opatrzności (2 Kor. 3:5; Filip. 4:13).

Co wywołuje i doprowadza do poświęcenia? Gdy poświęcenie jest właściwe nie wynika ono ze strachu przed karą ani z pragnienia zdobycia uznania ze strony innych, ani z nadziei otrzymania nagrody, lecz z wdzięczności i oceny „litości Bożych”, tj. za Jego w przeszłości otrzymane łaski, dzięki którym poświęcająca wiara i miłość zostały wzbudzone w sercu. Poświęcenie jest realizowane przez wierne postępowanie śladami Mistrza i czynienie rzeczy, z których składa się poświęcenie (wymienionych powyżej).

Gdzie i kiedy należy się poświęcić i jak długo powinno ono trwać? Należy się poświęcić wkrótce po obliczeniu kosztów poświęcenia (Łuk. 14:27, 28). Nie powinno być uczynione przed drugimi, lecz tylko wobec Pana; ma trwać wiecznie.

W jaki sposób powinno być symbolizowane? Nie przez pokropienie ani polanie, lecz przez zanurzenie. Przy pokropieniu nie ma symbolu pogrzebania w śmierci i powstania do nowości życia (Rzym. 6:4), zazwyczaj nie ma go też przy polewaniu, bo byłby to właściwy symbol tylko wtedy, gdyby dostateczna ilość wody całkowicie przykryła osobę chrzczoną, ale zwykle jest to niepraktyczne. Jedynie przy zanurzeniu ma miejsce symboliczne pogrzebanie i powstanie na nowo.

Przez co duch prawdziwego poświęcenia jest zwalczany? Przez grzech (Żyd. 3:13; 12:1), błąd

(1 Tym. 8:20, 21), samolubstwo (Rzym. 8:13) i światowość (Jak. 4:4).

Jakie korzyści odnosi się z poświęcenia? Społeczność z Bogiem (1 Jana 1:3), społeczność z Chrystusem (1 Kor. 1:9), społeczność z braćmi (1 Jana 1:7), poznanie charakteru Bożego (Mat. 5:8), Chrystusa (Jan 1:14) i braci. Przysposobienie się do przyszłego urzędu. Lepsze życie obecnie (Mar. 10:30). Przyszła chwała (1 Kor. 2:9).

Teraz podamy kilka szczegółów na temat korzyści odnoszonych z poświęcenia się: z 1 Jana 1:3 dowiadujemy się, że dostąpiliśmy przywileju społeczności z Bogiem, Jezusem i braćmi. Jakież to błogosławieństwo doznawać takiej społeczności! Następnym pożytkiem odnoszonym, z poświęcenia się jest cenny wgląd dzięki niemu W charaktery Boga, Chrystusa i braci. Jezus uczył nas (Mat. 5:8): „Błogosławieni czystego serca, albowiem oni Boga oglądają”. W tym życiu oglądamy Boga oczami wiatry-, tj. przez najwspanialszy, najcudowniejszy rodzaj znajomości (znajomość Prawdy) i rozumiemy, iż jest On istotą absolutnie doskonałą w mądrości, sprawiedliwości, miłości i mocy; a mając ów wspaniały wgląd w charakter Boga i Jego wizję, radujemy się w tym życiu, jako z przedsmaku oglądania Go, co nastąpi w przyszłości, gdy ujrzymy naszego Niebiańskiego Ojca twarzą w twarz i oko w oko. Starajmy się usilnie uczynić nasze powołanie i wybranie pewnym, abyśmy mogli się radować z tego błogosławionego celu naszych nadziei. Poza wglądem w charakter Jehowy, najświętszym, najszlachetniejszym i najdonioślejszym przywilejem jakiego możemy dostąpić jest wgląd w charakter Jezusa, którego charakter jest obrazem charakteru Bożego. My mamy przywilej oglądać Go nie tylko jako pełnego „łaski i prawdy” (Jana 1:14), lecz także jako tego, który znajduje się po Ojcowskiej prawicy w majestacie i wspaniałości Boskiej natury. Jak chwalebny i podnoszący na duchu jest wgląd także w charakter Jezusa! Oprócz Boga i Chrystusa posiadamy braci z Maluczkiego Stadka, Wielkiej Kompanii i Młodocianych Godnych, których charaktery także mamy przywilej oglądać. Jak dobrze jest przypatrywać się ich podobieństwu do Chrystusa.

Inną korzyścią odnoszoną z poświęcenia się jest przygotowywanie nas do przyszłego urzędu, bez względu na stanowisko, jakie moglibyśmy zająć w Królestwie. Jakież to błogosławieństwo wiedzieć, że Jehowa zajmuje się nami i przygotowuje nas do służby w przyszłości. Poświęcenie daje nam wyższą jakość obecnego życia. Jakie życie może równać się teraz z życiem osoby poświęconej? Chociaż byśmy się wyrzekli w poświęceniu pewnych dobrych rzeczy należących do nas i świata, to otrzymamy ich stokrotnie więcej tu i teraz (Mar. 10:30)! Ostatecznym pożytkiem odnoszonym z poświęcenia jaki chcemy wymienić, jest przyszła chwała, błogosławiony przywilej wspierania Jehowy w przeprowadzaniu przez Niego Jego przyszłych zamiarów, następujących po sobie bez końca w przyszłych wiekach, gdy Bóg rozwinie przez Chrystusa różne części wszechświata, jeden po drugim. Zaiste wielkie i chwalebne są dobro-

dziejstwa, których nasz niebiański Ojciec będzie udzielał. „Czego oko nie widziało i ucho nie słyszało i na serce [naturalne] ludzkie nie wstąpiło, co nagotował Bóg tym, którzy go miłują” (1 Kor. 2:9)!

Gdy rozważamy te dobrodziejstwa, których Bóg udziela, nasze serca wykrzykują „Chwała na wysokościach Bogu, na ziemi pokój, w ludziach dobre upodobanie”. A zatem przewidując te wszystkie chwały, z całą mocą serca i umysłu, ciała, duszy i siły przypisujemy wszelkie dobro Bogu i czynimy wszystko co dobre dla Boga, Chrystusa i braci! Niech będzie wszelka sława, chwała i cześć Bogu i Barankowi

siedzącemu z Nim na tronie, prawdziwemu zwycięzcy! O wielki, niebiański Ojcze prosimy Ciebie o spełnienie wszystkich zarysów Twojego Planu! My wiemy, że to uczynisz, bo obietnice Twoje wypełnią się, a Ty nigdy nie złamałeś ani nie złamiesz żadnej obietnicy. Ty jesteś doskonały w każdej cesze charakteru, w każdej okoliczności i w każdej dziedzinie, dlatego nasze serca napełnione są czcią, adoracją, uwielbieniem i dziękczynieniem. Tobie się kłaniamy pełni czci i oddajemy Tobie i Barankowi wszelką chwałę i cześć, bo wielce zasługujesz na to. Amen. Amen!

E 18, str. 313.

Złoto i blask dziś ceni świat,
Znikome skarby ziemskich dni,
Lecz skarby znikną z biegiem lat,
A tylko prawda wiecznie lśni.

Bo niczym piękność niw i pól
Bez wiary w sercu i bez łask,
Udziałem świata płacz i ból,
Choć teraz nad nim prawdy blask.

Zabłyśnie chwilę szczęścia los
I ziemska sława radość da,
Wnet przyjdzie burzy straszny głos
I znowu w sercu rozpacz trwa.

Bo szczęście ziemskie próżny cień
I próżna wszelka ludzka moc,
A chociaż błysnie jasny dzień,
Wnet straszy ziemię czarna noc,

Lecz kto nadzieję w sercu ma
I ceni z nieba łaski dar,
Tego nie straszy nocy ćma,
Bo go umacnia wiary żar.

Nadzieja w Panu trzyma nas,
Obietnic danych z Bożych słów,
Wnet dla nas minie próby czas
I ujrzym w chwale Króla znów.

TERAŹNIEJSZA PRAWDA I ZWIASTUN CHRYSZTUSOWEJ EPIFANII

Niezależny Miesięcznik Religijny

Wydawany przez Świecki Ruch Misyjny „Epifania”

Czasopismo to wolne od wpływu jakichkolwiek wyznań, organizacji i wierzeń ludzkich broni Prawdy parazyjnej, udzielonej przez Pana za pośrednictwem „onego Sługi”, jako podstawy wszelkiego dalszego rozwoju Prawdy; broni zarządzeń, statutu i testamentu, udzielonych przez Pana za pośrednictwem „onego Sługi”; oraz przedstawia i broni rozwijającą się Prawdę **epifaniczno-bazylejską** będącą pokarmem na czasie dla ludu Pańskiego, udzielanego według Jego woli. Zamówienia przez wpłaty prosimy kierować pod ad-

resem: Świecki Ruch Misyjny „Epifania”, Zarząd Główny, I Oddział Miejski PKO w Poznaniu, numer konta 63513-58391-136. Prenumerata roczna za numery parzyste wynosi — 200 zł i za numery nieparzyste — 150 zł, łącznie za wszystkie numery (12) — 400 zł. Cena pojedynczego numeru — 35 zł. Członkowie i sympatycy Ruchu nie będący w stanie opłacić prenumeraty mogą otrzymać niniejsze czasopismo bezpłatnie we właściwych zborach.